

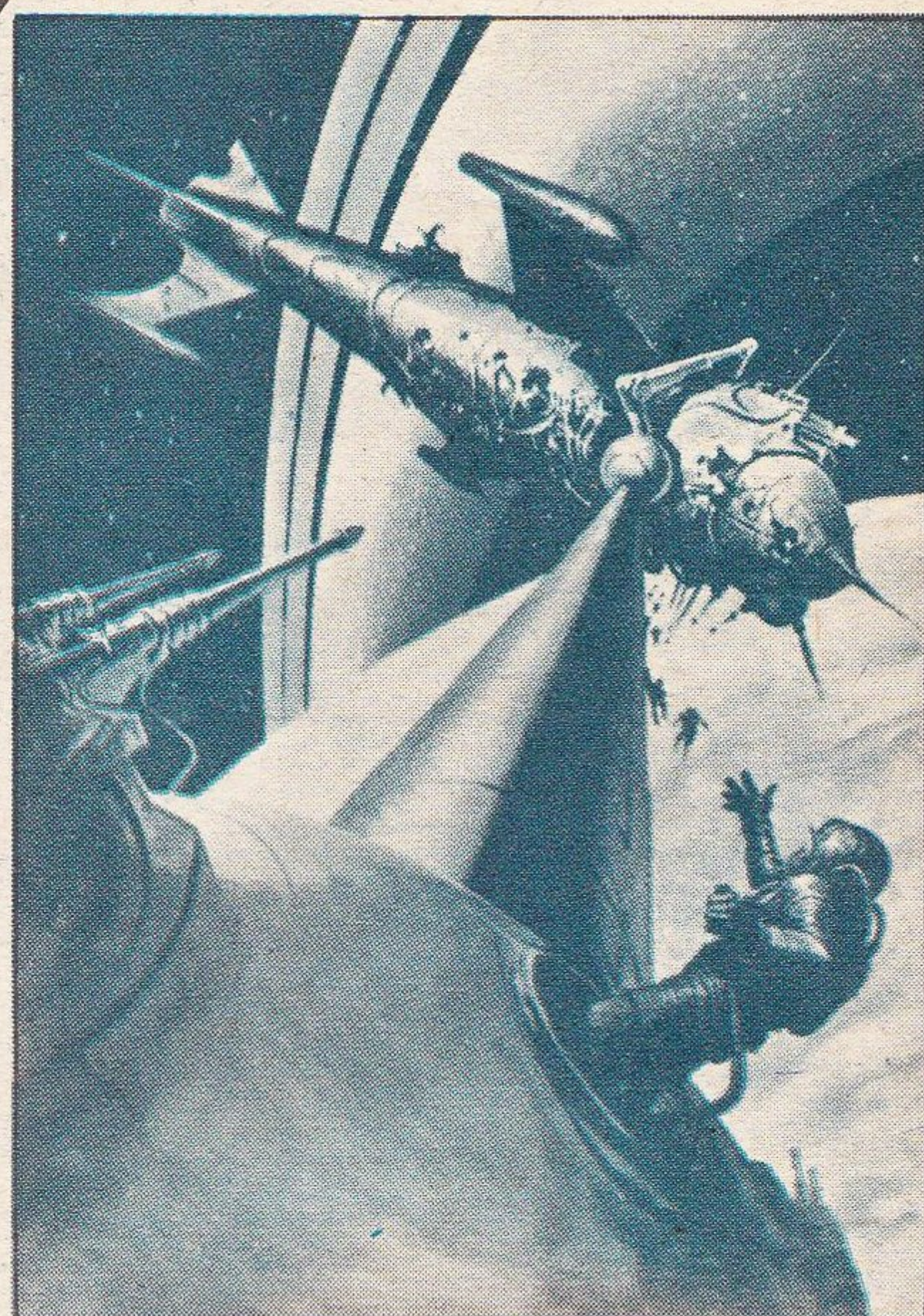
JURNALUL

Nr. 79

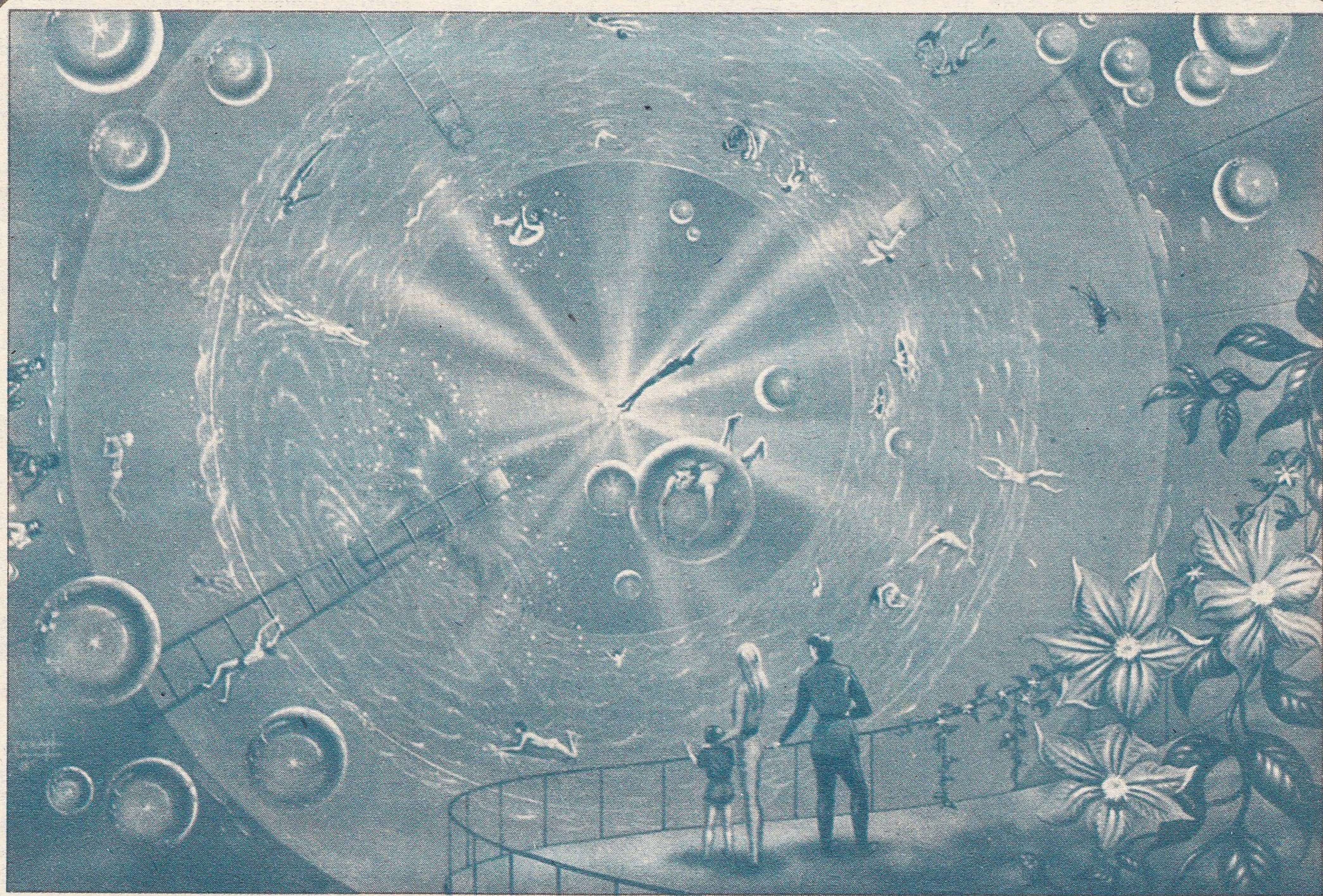

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

SF

HORROR

Special **ROBERT BLOCH**

NOUTĂȚI HORROR ÎN AMERICA

Psycho-Paths (Psihopați), editat de Robert Bloch, Tor Books, New York, 1993, 295 pg.

Reeditarea ediției hardcover apărută în 1991, cuprinde 17 povestiri ale unor maeștri ai terorii, toate având ca temă explorarea celor mai adânci și întunecate unghere ale minții omenești. De la povestirea de un comic macabru (Them Bleaks, Gahan Wilson) la ceea ce relevă o diabolică manipulare psihologică (Dreaming in Black and White Susan Schwartz) fiecare din nuvelele antologate reprezintă o unică confruntare cu infinit de variatele fațete ale nebuniei, cu „personalitatea” celor ce ucid din plăcere. În introducere, Robert Bloch trece în revistă diverse aspecte ale literaturii cu această tematică, de la Edgar Poe la Lovecraft, de la Arthur Machen la Conan Doyle, Robert Louis Stevenson și aplatterpunk-iștii de astăzi. Fiecare dintre scriitorii prezenți în această antologie ne oferă o interpretare personală a „viziunilor” existente în mințile bolnave ale semenilor noștri. Unele povestiri sunt violente, altele înfiorătoare dar niciuna nu se bazează pe o premisă supranaturală. Ele depind de personajele respective și de caracterizarea acestora, fiind adesea inspirate de evenimente dar și temeri zilnice. Omul de care trebuie să-ți fie astăzi frică are diverse chipuri: terorist, ucigaș în serie, sadist, răzbnător. Printre autorii prezenți întâlnim nume deja consacrate ale genului (Confession of a Madman, Chelsea Quinn Yarbro; Call Home, Dennis Etchison; Remains to Be Seen, David Morrell; No Love Lost, J.N. Williamson), alături de reprezentanți ai noului val (Waste, Kathleen Buckley; Jesse, Steve Rasnic Tem; Clutter, Brad Linaweaver). O bună lectură pentru fanii genului.

Florin Mircea TUDOR

BRICOLT ALEXIS -
este unul dintre
colaboratorii
fanzinului
A la nuit noire
și al treilea grafician
francez care se
alătură JSF.
Bienvenu Bricolt!

DIN LUMEA FANZINELOR

A la nuit noire... - Franța
Într-un număr anterior al JSF-ului vă spuneam de primirea exemplarului-semnal al fanzinului francez *A la nuit noire...* care impresiona mai ales prin forma sa: aceea a unui sicriu. Cu tot aspectul mai mult decât sinistru, conținutul era extrem de interesant, tânăra echipă de redactori dovedind o energie debordantă în realizarea celor 14 pagini. Între „semnal” și scoaterea pe piață a fanzinului au mai trecut câteva luni, deoarece autorilor le-au venit între timp alte idei, matamorfozând forma și conținutul publicației, la aceste schimbări contribuind și Jurnalul SF.

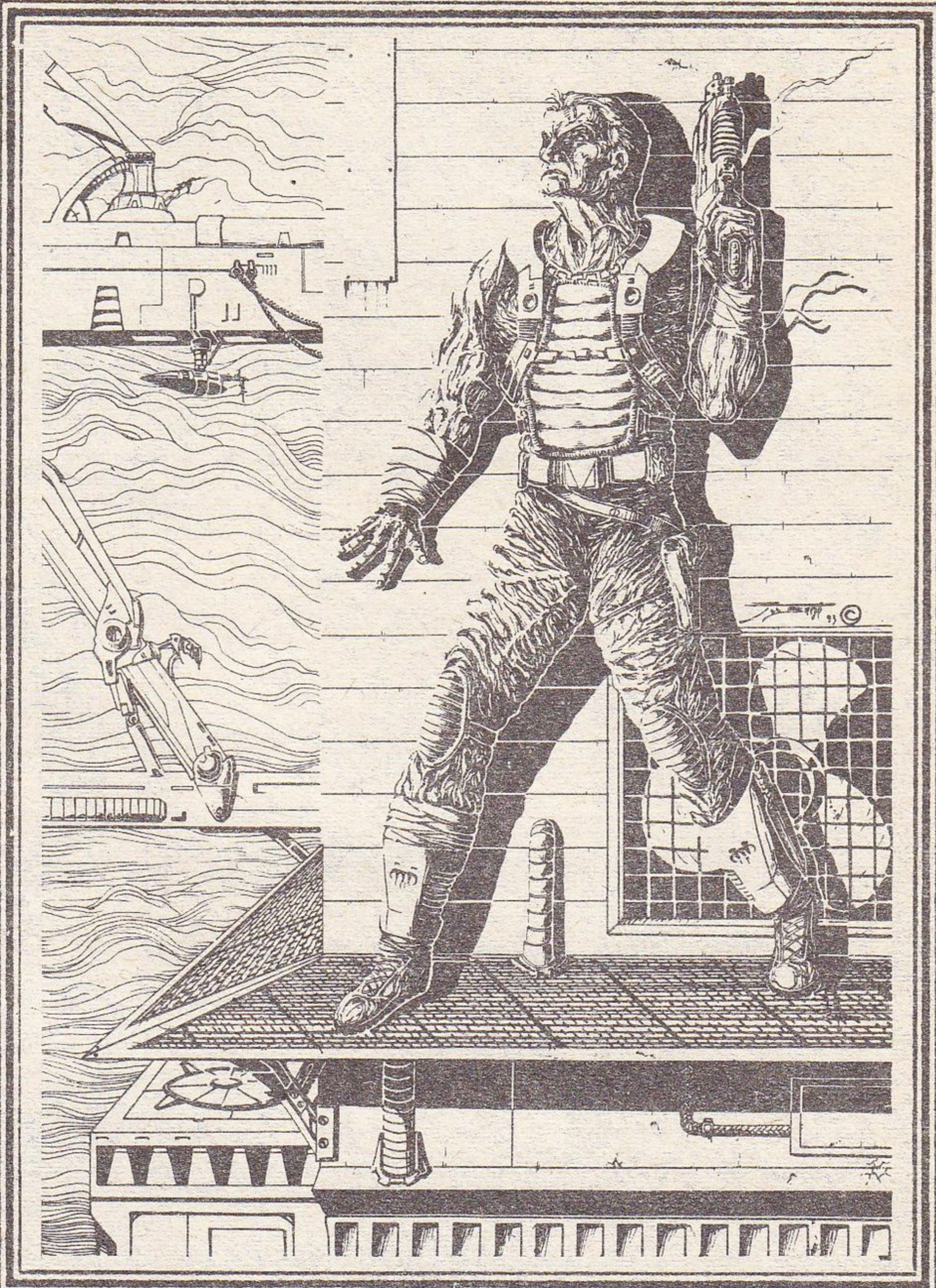
Cităm din pagina 8: „*Nous avons le plaisir de vous faire part de l'existence du premier journal hebdomadaire de science-fiction en Europe, si ce n'est au monde! (NR: ouï, c'est!) Ce journal se nomme Jurnalul SF et nous vient de Roumanie et se compose de 16 pages richement remplies, accomodees de superbes desins pour la modique somme de 150 lei (0,60 ff)... Le roumain n'etant pas tres eloigne du francais, nous comptons sur nos lectures francais pour s'interesser vivement a ce journal...*”

La această „intervenție” despre JSF, în paginile fanzinului se mai adaugă încă două anunțuri privind euROcon '94 (anunțuri care din nefericire nu prea au avut ecou în rândurile fandomului francez - vezi participarea francezilor la Timișoara!).

Ar mai fi de spus că redactorii fanzinului sunt membri ai unei mici asociații culturale intitulate *Crepuscule*, iar pe lângă fanzin mai editează și un „Buletin d'information” lunar, în ideea unor contacte mai rapide între membrii asociației.

În primul număr al fanzinului sunt incluse anunțuri și în limba germană, engleză, italiană și unul în românește. În numărul 2, prevăzut să apară în septembrie '94, redactorii intenționează să publice anunțuri în franceză, engleză, germană, ungară, română, olandeză, sârbo-croată și lituaniană; cu numărul trei, au „oarecari” gânduri cu portugheza și rusa. Pare un „melange” ciudat, dar „*A la nuit noire...*” se dorește „un fanzine a vocation europeene”, accesibil tuturor, ceea ce trebuie să recunoașteți că este o idee grozavă și plină de bun simț.

Cu toate că fanzinul lor apare în Franța (o țară din Europa ca și România, dar ei au și colonii în Africa și Arabia, pe când noi abia

suntem colonizați de arabi și turci...), sunt tineri și sănătoși, nu trăiesc într-o „economie de tranziție”, echipa de redactori are probleme cu distribuția fanzinului.

„*Nous essayons actuellement de faire parler du fanzine dans la presse et les fanzines francais...*”

Nu ne rămâne decât să le urăm succes echipei „Crepuscule”: GABRIEL AMBROISE, REJANE, MYRIAM RICHARD & colaboratorii europeni, în editarea fanzinului „*A la nuit noire...*” și să sperăm că, într-o zi, le vom face o vizită surpriză la redacție.

Nicolae C. ARITON

JURNALUL[®] S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: **INTACT**

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ
Ovidiu BURNILĂ, George CEAUȘU, Sebastian CORN, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU,
Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIȘCA (Redactori)
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (Fotoreporter)

ADRESA REDACȚIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27,
sector 1, București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

conexiuni

ROBERT BLOCH

*maestru al
horror-ului
psihologic*

„Adevărata teroare nu provine din umbrele din jurul nostru, ci din micuța lume deformată existentă în propriile noastre teste”. Iată motto-ul sub care se înscrie întreaga creație a lui Robert Bloch, maestrul macabruului, alter-ego-ul literar al lui Alfred Hitchcock.

Robert Bloch s-a născut pe 5 aprilie 1917 în Chicago, Illinois. Crescut sub influența lui Edgar Allan Poe, a filmelor cu Lon Chaney, a cunoscutei reviste *Weird Tales*, dar mai ales a lui Howard P. Lovecraft (care de altfel l-a încurajat să scrie), renunță la o viitoare carieră actricească, dedicându-se literaturii. Prima povestire (*Lilies*) o vinde la vârsta de 17 ani (deși adevăratul debut poate fi considerat *The Secret of the Tomb*) continuând să scrie susținut până prin 1942, an în care începe să se înregistreze un declin vizibil al „pulp fiction-ului”. Era o perioadă în care nu „scriai pentru posteritate, ci pentru un penny un cuvânt” mărturisește el lui Douglas E. Winter (*Faces of Fear*, Pan Books,

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ :

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:

Doina PREOTU

Mihaela IVAN

Corectură:

Livia STROIA

Montaj offset:

Georgiana DUCMAN

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în
Catalogul Preselor la
poziția 2.128.

Abonamentele se pot
face la orice centru
RODPEI.

Cititorii din străinătate se
pot abona prin
RODPEI SA

**PO BOX 33-35, telex
11995 Telex 3129432
București - România
Piața Preselor Libere nr. 1.**

Acest săptămânal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL®

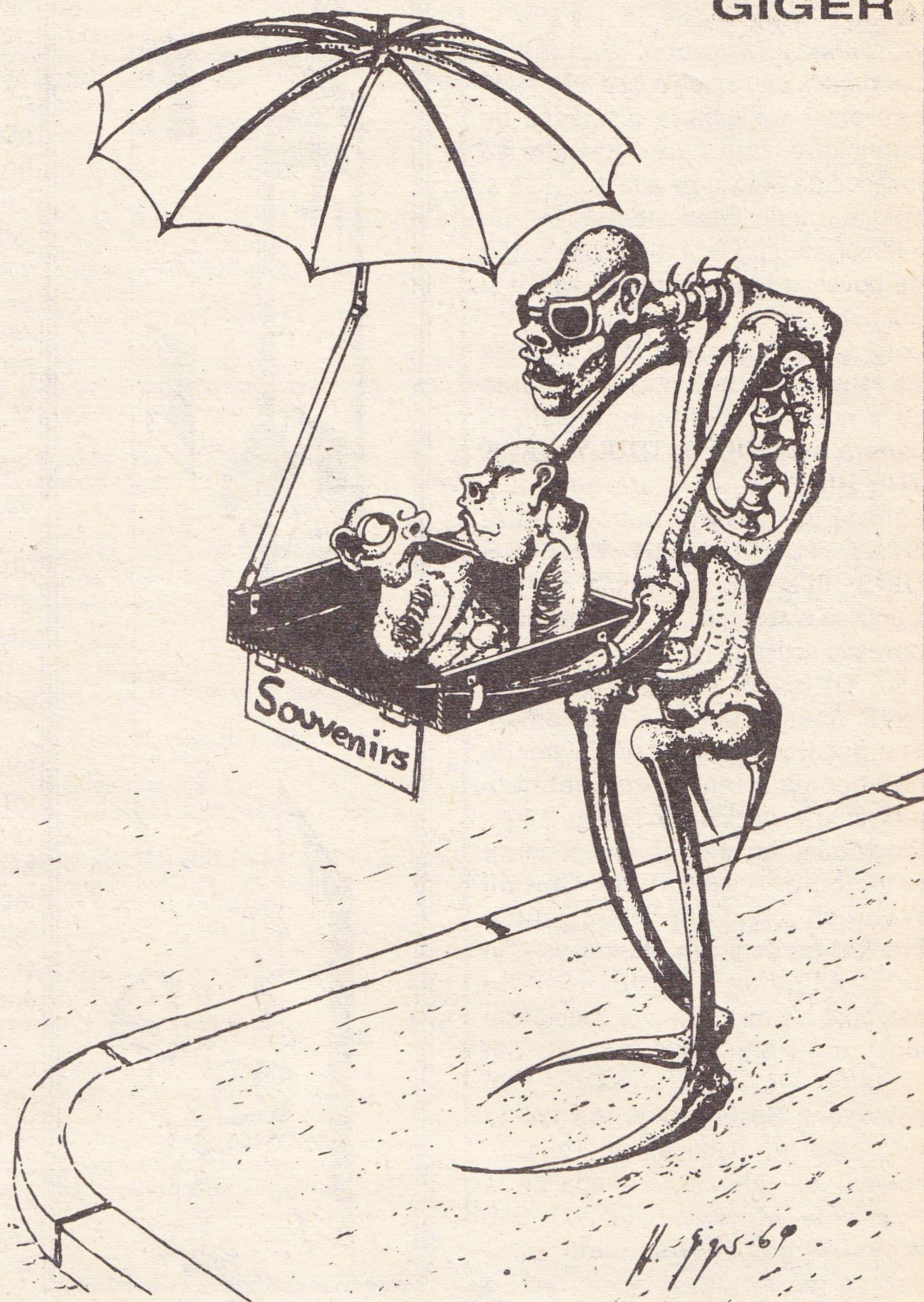
Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCĂ

GIGER

Liviu RADU

FANTASTIC ȘI HORROR

Fantastic și horror. Două genuri literare care se aseamănă atât de mult, se intersectează într-atât, încât uneori nu le poți deosebi. Exceptând faptul că fantasticul e un gen apreciat, inclus cu mândrie în mainstream, în timp ce horror-ul rămâne oia neagră a familiei literare.

Descendente directe ale romanului gotic, cele două categorii s-au diferențiat târziu. Bram Stoker a scris pe vremea când termenul „horror” nu fusese inventat. La fel Sheridan Le Fanu...Ca să nu mai pomenim de strămoșul tuturor, Apuleius și măgarul lui de aur...

Dar nu cred că există astăzi cineva care să includă „Dracula” în lista cărților fantastice, alături de cele ale lui Borges, Cortazar,

Asturias, Buzzati, Hesse, Junger, Menendez Leal, Gracq...

Ce a scris Poe? Fantastic sau horror? Dar Bierce? Dar Lovecraft?

Dacă pornim de la definiții, fantasticul constă într-o intervenție brutală, neașteptată a supranaturalului în cotidian. Horror-ul își propune să

London, 1990, p.25); „povestirile aveau o scurtă existență – o lună –; nu existau antologii, romane în paperback sau studii critice”. În 1942 i se oferă o slujbă la o agenție de publicitate, fapt care-i permite să trăiască de pe o zi pe alta dar și să-și continue activitatea literară. Într-un interval scurt publică mai mult de 150 de povestiri horror, science fiction și polițiste dar și câteva pline de un umor savuros (precum **Time Wounds All Heels**). În 1943 publică lucrarea ce a marcat o cotitură crucială în cariera sa: **YOURS TRULY, JACK THE RIPPER**, adaptată de însuși autorul într-o serie radiodifuzată: **STAY TUNED FOR TERROR** (1945). În același an editura **Arkham** îi publică o selecție din cele mai bune povestiri scrise până în acel moment: **THE OPENER OF THE WAY**. În 1947, apariția primului său roman, **The Scarf**, marchează renunțarea la tradiționalele teme supranaturale promovate de **Weird Tales**. Acum **Bloch** pune bazele romanului horror psihologic – alături de **Cornell Woolrich (William Irish)**, **John Franklin Barden**, **Jim Thompson** – în care acțiunea întortocheatălor meandre ale minții umane înlocuiește supranaturalul, fapt evident din următoarele sale creații, **The Kidnapper**, **Spideweb** și **The Will to Kill**, toate trei publicate în 1954. În același an, renunță la slujba de la agenția de publicitate, mutându-se în **Weyauwega, Wisconsin**, și dedicându-se complet scrisului. Peste trei ani, la mai puțin de cincizeci de mile de locul în care trăia **Bloch**, în **Plainfield**, se descoperă într-o fermă aparținând unui oarecare **Edward Gein**, cadavrele mutilate ale câtorva femei. Intrigat de acest caz, **Bloch** va scrie romanul care-l va face celebru peste noapte, **PSYCHO** (1959). Iată ce mărturisește autorul: „Am descoperit, spre marea mea surpriză – și în special atunci când scriu la persoana întâia – că aș putea deveni extrem de ușor de psihopat. Aș putea gândi și chiar acționa ca unul din ei” (**Faces of Fear**, pg.27). În octombrie 1959 **Bloch** se mută la Hollywood, invitat de un prieten care-i propune să scrie scenarii de

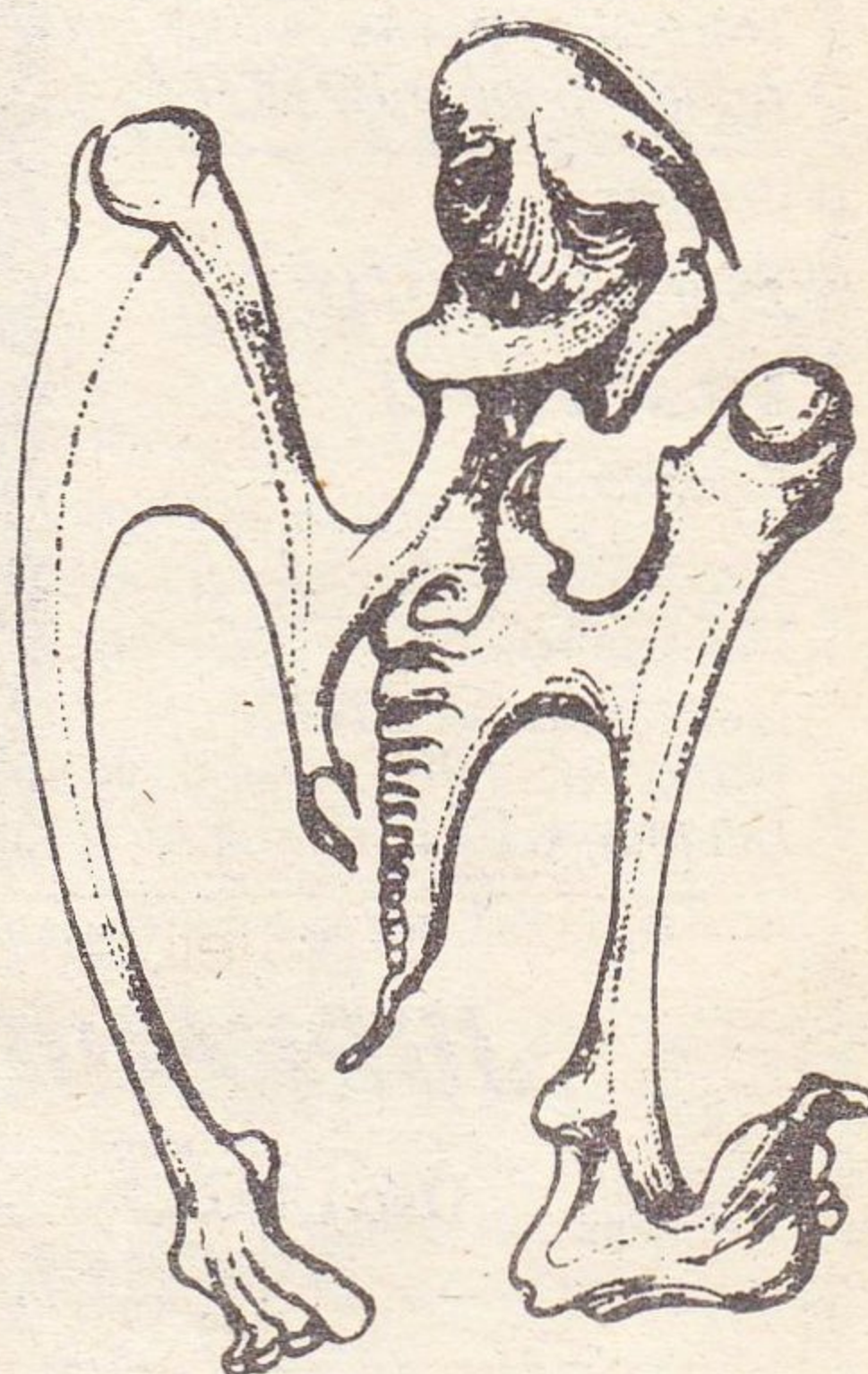

GIGER

În horror, ele se precipită exponențial, inexorabil, de nestăpânit. Personajele acceptă asemenea abateri de la normal ca fiind firești. Câteva exemple, la întâmplare: în „Interviu cu vampirul”, de Anne Rice, un reporter discută calm cu un vampir ce-și povestește viața; în „Christine” a lui King, eroii acceptă ideea unei mașini care ucide; în „Intuneric”, de James Herbert, poliția consideră posibilă explicația ocultă a unor crime în masă.

Câți dintre noi ar suporta invazia de grozăvii dintr-un horror?

Generalizările de mai sus sunt subiective. Există suficiente exemple care se abat de la regulile enunțate. Afirmatiile rămân însă valabile ca tendință generală. Diferența dintre fantastic și horror este doar de metodă, de dozare a evenimentelor, și de descriere a atmosferei. Adică de scopul pe care vrea autorul să-l atingă.

GIGER

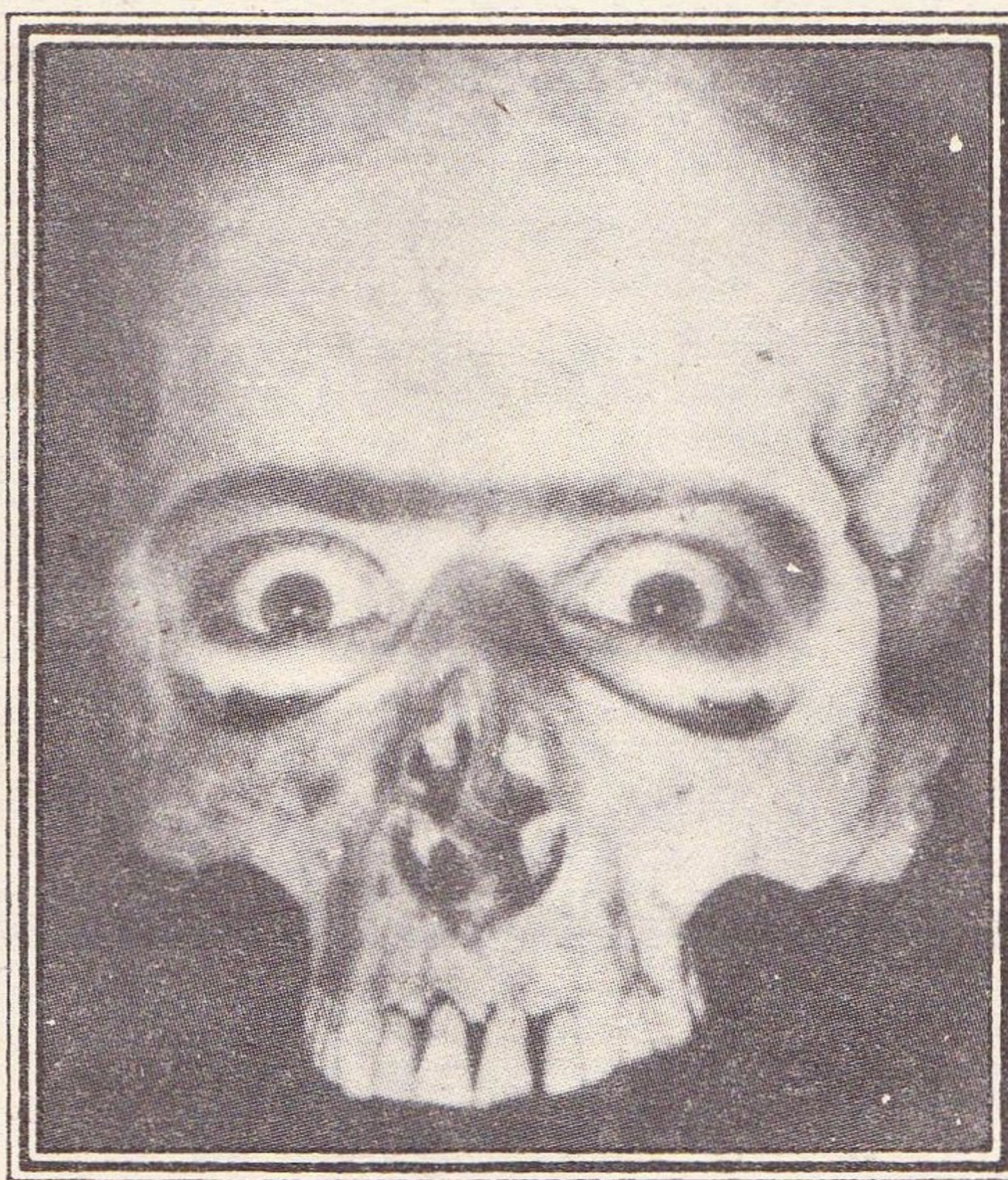
HORROR

televiziune. Primele sale încercări au fost seria **Lock-Up** dar și de acum clasicele **Thriller**, **Star Trek**, **Night Gallery** **Teles from the Darkside**, **Monsters**, **Hitchcock Presents**. Culmea ironiei este că nu-l ajuta cu nimic faptul că era autorul lui **PSYCHO** pe care **Hitchcock** tocmai îl filma în studiourile **Paramount** cu **Anthony Perkins** (**Norman Bates**), **Janet Leigh** (**Marion Crane**), **Vera Miles** (**Lila Crane**), **John Gavin** (**Sam Loomis**), efectele speciale fiind semnate de **Clarence Champagne**. Și totuși filmul rămâne în istorie ca unul din cele mai reprezentative producții ale genului horror, capul de serie al nenumăratelor pelicule cu psihopați. După propria sa mărturisire, celor de la **Paramount** „nu le plăcea titlul, nu le plăcea subiectul, nu le plăcea nimic legat de el. Îi făceau tot felul de necazuri lui **Hitch**. Acesta nu obținuse nici bugetul cu care era obișnuit, nici peliculă tehnicolor și nici mari actori precum **Cary Grant** sau **Jimmy Stewart**” (ibid, p.30). Pe măsură ce trec anii, **Bloch** devine tot mai cunoscut. După încă câteva romane de teroare psihologice, **The Dead Beat** (1960) – variații pe tema lui **Psycho** –, **Firebug** (1961) – viața lui **Philip Dempster**, incendiatorul, este pusă sau nu sub semnul nebuniei –, și culegeri (**Pleasant Dreams**, 1960; **Blood Runs Cold**, 1962) se dedică în cea mai mare parte activității de scenarist. Apar astfel pe ecrane **Strait-Jacket** (1963), regizor **William Castle**, cu **Joan Crawford**, **George Kennedy**, **Diane Baker**; **The Night Walker** (1964), regizor **William Castle**, cu **Robert Taylor** și **Barbara Stanwyck**; **The Skull** (1965), regizor **Freddie Francis**, cu **Peter Cushing** și **Christopher Lee**; **The Psychopath** și **The Deadly Bees** (ambele în 1966, regizor **Freddie Francis**); **Torture Garden** (1967), regizor **Freddie Francis**, cu **Peter Cushing**, **Jack Palance**, **Burgess Meredith**; **The House That Dripped Blood** (1970), regizor **Peter Duffell**, cu **Christopher Lee**, **Peter Cushing**, **Ingrit Pitt**, **Nyree Dawn Porter**; **Asylum** (1972), regizor **Roy Ward Baker**, cu **Patrick Magee**, **Barry Morse**, **Barbara Parkins**.

Ovidiu BUFNILĂ

CADAURE DE LUX

urmare din nr. 77

GIGER

Comis-voiajorul **Balthazar Balthazarian** zise că după ornicul său ar trebui să fie patru dimineța.

Fifi Baston îl contrazise și glumi pe seama lui. Era chiar nouă seara, spuse ea cu aplomb.

Primarul lamandi răsese și el. Era ora prânzului.

– E chiar miezul nopții! strigă **madam Elefterescu**.

– Ora pofticelelor! se prosti **Fifi Baston**.

– Curva tot curvă! La ce să se gândească ea?! mormăi **madam Elefterescu**.

Mefisto se plânse că nu știu care-i șterpelise ceasul electronic. Morți, morți da' hoți!

– V-am spus eu? zâmbi parșiv profesorul **Pierronnax**. Timpul a fost dat peste cap! Cine bănuiește de ce?! la să vedem?

Ticălosul! Le-ntindea o cursă. Se vedea de la o poștă, nu erau ei atât de proști. Iar **Elvis** tăcea chitic. Îi plăcea, se simțea bine în mijlocul arenei! Iar ei se dădeau de ceasul morții!

Ce voia **Pierronnax**? Poate că furtuna cosmică bulversase scurgerea timpului. Sau poate că era tocmai invers. Ce factor perturbator să fi fost altfel?! Nimeni nu găsea vreunul!

Poate că toate întâmplările de până atunci aveau un înțeles. Poate că cercul în totalitatea lui era cheia. Sau poate culorile?! Sau focul?! Sau pucioasa?! Nu, prea evident, prea ușoare păreau lucrurile! Îți rupi gâtul taman când crezi că totu-i simplu! Ce se ascundea-n ploaia cu brotăcei?! Ce era mașinăria din fața cortinei?! Ce era cu serostatul? Cine era **Mefisto**? Și de ce întotdeauna timpul trebuie să fie bulversat?!

Și morții-și priviră vecinii așezați lângă ei pe băncile proaspăt geluite. Chipuri descarnate. Pline de bube și puroi. Cioturi însângerate. Nu, nimic nu se schimbaseră! Și-atunci? Cum de ceasurile o luaseră razna?! Cum de nu se mai înțelegeau asupra orei exacte?!

– Ei, nu-mi spune nimeni de ce-a fost timpul bulversat? întrebă din nou profesorul zâmbind subțire.

– De chichi! strigă **Lăscărică** încercând să scoată lumea din impas.

– Extraordinaaaaar! urlă **Pierronnax**. Asta-i răspunsu! Doamnelor și domnilor să-l aplaudăm pe acest om!

Profesorul **Pierronnax** nu era în toate mințile! Cum să se prostitueze morți-n halul ăsta?! Cum ar fi putut să aplaude?! Ei așteptau **Marea Revelație**. Ei bine, și?! Acum să aprobe impostura?! Nu, hotărât, nu. Destul că impostorii își făcuseră loc pretutindeni și-n toate timpurile. Să fi fost vreunul printre ei?! Poate. Și dacă **Pierronnax** le ceruse să aplaude impostura atunci, fără îndoială, **Diavolul** era și el un impostor.

– Alo, direcțiunea! strigă judecătorul **Leon**. A trecut timpul regulamentar! Reprezentantul vostru n-a pus bubuitoarea întrebare!

– Așa-i sări **Fifi Beston**. N-a pus întrebarea, a rămas fără cap!

– Păi?! Nu așa scrie-n regulament?! cotcodăci domnișoara **Margareta**.

– **Elvira** are dreptul la primul pachet de energie! strigă înverșunat **Spiridon lordache**.

Apoi se întoarse către **madam Elefterescu** și-i șopti că dacă nepoată-sa mai pune mâna pe un pachet de energie atunci îi va fi mai ușor să descopere frecvența optimă și să-l facă harcea-parcea pe **Diavol**.

– Ființa cosmică de rangul II, vrei să zici? șopti **madam Elefterescu**.

Mefisto zâmbi strâmb. Bătu din buze. Îl cam prinseseră-n corzi morții ăia neobrăzați. Își trânti jobenul în talașul umed și-l călcă nervos în picioare. Urlă disperat:

– Ce vă pasăaaa?! Știți voi oare cât costă toată circăreala asta?! Cât mă costă energia?! Sunteți cele mai scumpe cadavre din lume!

– Pupă-ne-n cur! strigă înțepat **Fifi Baston**.

– Atâta știți! urlă **Meristo**. Faceți scandal! Vă zgăibărați, vă cocoșiți! În van! Soarta voastră e pecetluită! V-o spun așa, de la obraz, sunteți niște marțafoi!

– Ce-a spus, dragă? se răsti domnișoara **Margareta**.

– Cică suntem niște marțafoi! răbufni judecătorul **Leon**.

CINCISPREZECE

– Atențiune! Atențiune! strigă profesorul **Pierronnax**.

– Ce-i? țipă **madam Elefterescu**. Era să-mi sară inima din piept!

– Nu mai mișcă nimeni. Unu' să nu mai răsuflă! zise profesorul. Înregistrez o stranie deformare temporală!

– O ce, dom'le? întreabă spițerul **Fabian**.

– Timpu-i bulversat! explică **Pierronnax** bombându-și pieptul.

– Bulversat! Bulversat! Bulversat! strigară morții bucuroși că se-apropia o mare aventură.

– În mod normal n-ar trebui să se întâmple așa ceva, șopti **Pierronnax** punându-și ochelarii. Vă rog, controlați-vă ceasurile...

– Care are! spuse avocatul **Luigi**. Pe-al meu l-au furat goparii chiar în clipa-n care-mi puneau capacul la coșciug!

– Atenție! Cât să fie ceasurile, doamnelor și domnilor? întreabă **Pierronnax** dând vădite semne de nervozitate.

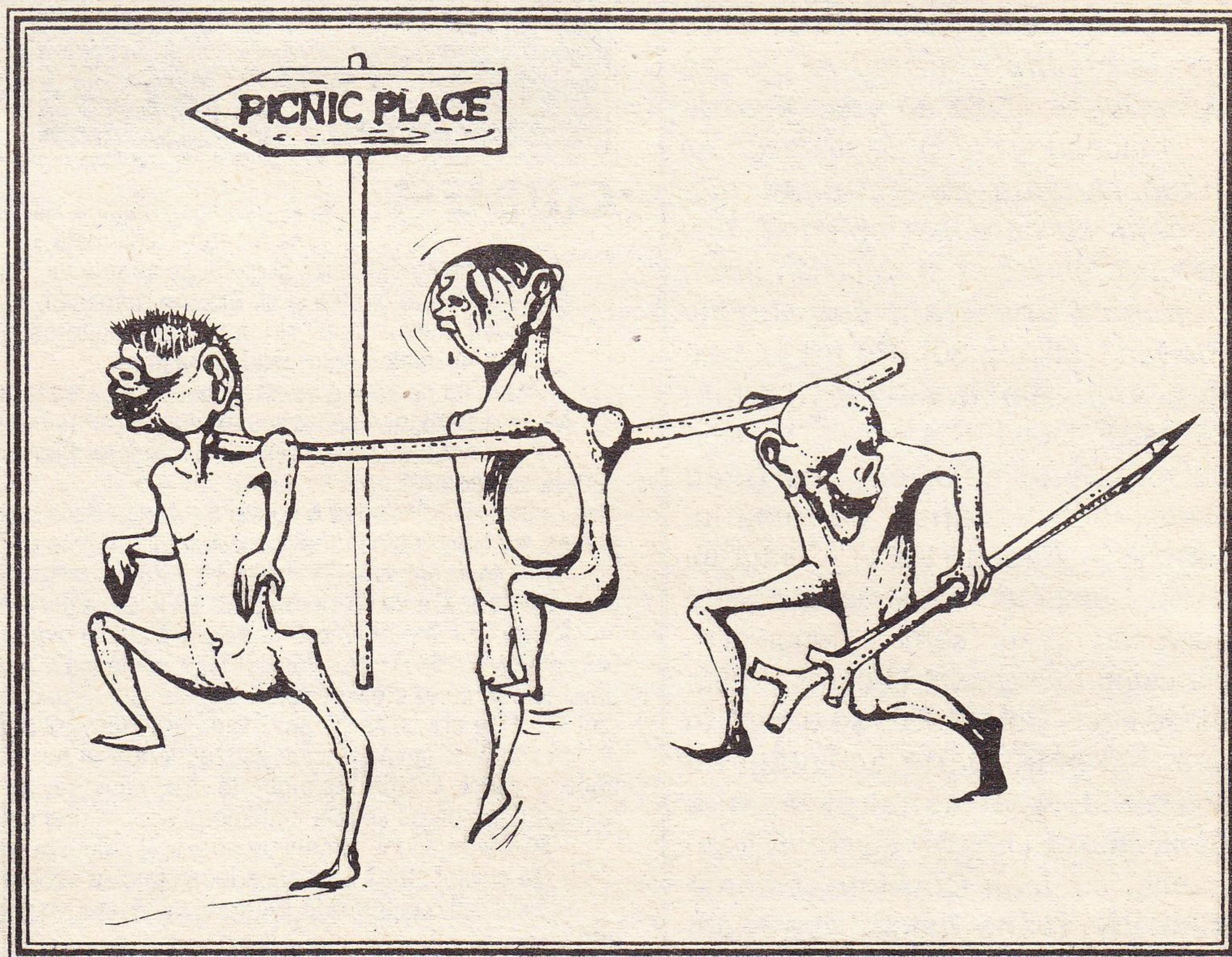
Printre filmele TV din această perioadă se pot menționa *The Cat People* (cu Gale Sondergaard) și *The Dead Don't Die* (cu Ray Milland) ambele regizate de **Curtis Harrington**. Următoarele sale romane sunt publicate la intervale destul de mari: *Night-World* (1972) – *un nebun scapă dintr-un sanatoriu după ce măcelărește personalul sanitar* –, *American Gothic* (1974) – *Gordon Gregg, un medic cunoscut din Chicago, își asasinează pacienții pentru a se îmbogăți* –, *Strange Eons* (1978), *There Is A Serpent In Eden* (1979) (publicat ulterior și sub titlul *The Cunning*), *Psycho II* (1982) – *doctorul Adam Claiborne se lansează în urmărirea lui Norman Bates, evadat din sanatoriu și ascunzându-se în Hollywood unde tocmai se filma o producție inspirată din crimele de la Motelul Bates* – dar și *Night of the Ripper* (1984), mențin trează atenția cititorilor, îngroziți tot mai mult de amploarea fără precedent luată de sângeroasele crime ale ucigașilor-în-serie, de tipul lui Henry Lee Lucas. Violența este acum un element de nelipsit din orice producție literară sau cinematografică, poate și pentru că noua generație a anilor '80 o trăiește din plin în fiecare zi. Dar pentru Bloch mai importante sunt atât cauzele care o determină cât și atitudinea semenilor față de ea.

„Este absolut necesar ca fiecare să ia o anumită poziție. Pericolul principal constă nu în conținutul violent al literaturii și filmului de astăzi – așa cum am arătat în *Psycho II* – ci în lipsa de atitudine a creatorului. Existența niciunei reacții emoționale... implică inexistența responsabilității morale” (ibid, p.33). Bloch își ia în serios responsabilitatea de scriitor. Datoria sa față de cititor este de a-l distra, de a-l sfătui și de a-l instrui. Creația sa literară stă sub semnul inventivității și imaginației, al dialogului scriitor, al umorului macabru dar mai ales al personajelor sale terifiante. Situația sa poate fi comparată cu cea a *doctorului Jekyll și a domnului Hyde*: Hyde scrie povestirile iar Jekyll duce

- Asta-i culmea! răzni spîterul Fabian.
- Dom'le, ce înseamnă?! Întrebă cerșetorul Lăscărică ridicându-se în picioare.
- Nu știu, dădu din umeri Genoveva Grigoriu. Întrebă-l pe scriitorul ăla!
- Da', unde-i întrebă Eleonora Ochean. Nu l-am mai văzut de-o bucată de vreme.

Mortii se uitară chorăș în stînga și-n dreapta. Unde era, dom'le, Tiberiu și-mai nu știu cum?! Stătea ascuns?! Poate că scria gura căscată. Sau, cine știe?! Poate că-și scria memoriile din moarte. Să facă și el un bănuț, acolo, când s-o întoarce printre cei vii. Să-i facă praf pe toți. Să le spună adevărul și numai adevărul. Despre singurătatea mortii, despre umezeala din groapă și despre tâmpeniile pe care le spune lumea-n cimitir. Oho! Cum se mai tânguie unii. Cum mai joacă teatru. Sigur că se vedea de la o poștă! Mortii au un al șaselea simț, doar! Și-o gură, mamă, mamă!

- Hai, domnu' Mefisto, care-i treaba?! Îi dai pachetu' de energie fetei sau nu?!
- Ha, ha, ha! Nu te mai codi! Ai pierdut primul tur!
- Capul lui Pierronnax vrem!
- Gata, dom'le, v-ați făcut de băcănie!- Huoooo!
- Malagambistuleeeee!
- Ești un impostor!
- Mai fură taică-tău găini?!
- Bonjuristuleeee!
- Dom'le, da' nu ești chiar așa de fioros cum te dădeai! Ți-a pierit glăscioru' ?!
- Măăă!
- Mefisto! Mefisto! Mefisto!
- Marț l-am făcut, doamnelor și domnilor, ha, ha, ha! răsă Fifi Baston agitându-și umbreluța-i ferfenită
- E gata, gagi! Să-l dăm la groapa cu furnicii!
- Să-l punem la stălpul infamiei
- Măgăresculeeee!
- Te-ai dus pe copcă, bă!

Și-alte înjurături. Miștocăreli dintr-astea. Vorbe de ocară. C-o fi, c-o păți. Că habar n-avea de nimica. Era un conțopist adică. Un moftangiu. Un coate-goale. Un terchea-berchea. Un fanfaron. Jobenist murat. Rahat cu ochi. Două oase și-un zâmbet. Bou cu țite. Panglicar. Palmangiu notoriu. Păcălici. Ce să mai vorbim.

GIGER

SAISPREZECE

Mefisto bombăni în bărbia-i ascuțită. Era clar. Murea de ciudă. Gata să-și muște mâinile osoase. De fraier ce era!

Strigă după călău. Cheamă niște clovni să strângă aerostatul să-l dea prin răzătoare. Păi ce altceva să fi fost mașinăria adusă-n fața cortinei?! Clovnii, smirnă. Alergară iute să îndeplinească porunca lui Mefisto. Nu le mai dădea mâna să scoată limba la morți, să-i strâmbe-n fel și chip. Marș la treabă, derbedeilor!

Fanfaragiii stăteau și ei cu ochii pe Mefisto, gata, gata s-o ia la sănătoasa dacă s-ar fi aborșit la ei cumva. Cântau de mama focului. Un marș tembel, zaharisit. De prin anii '30. Unul din acelea care puteau fi auzite prin tranșeele războiului mondial. Bum. Bum. Tararam, Tararam. Ring! Cling!

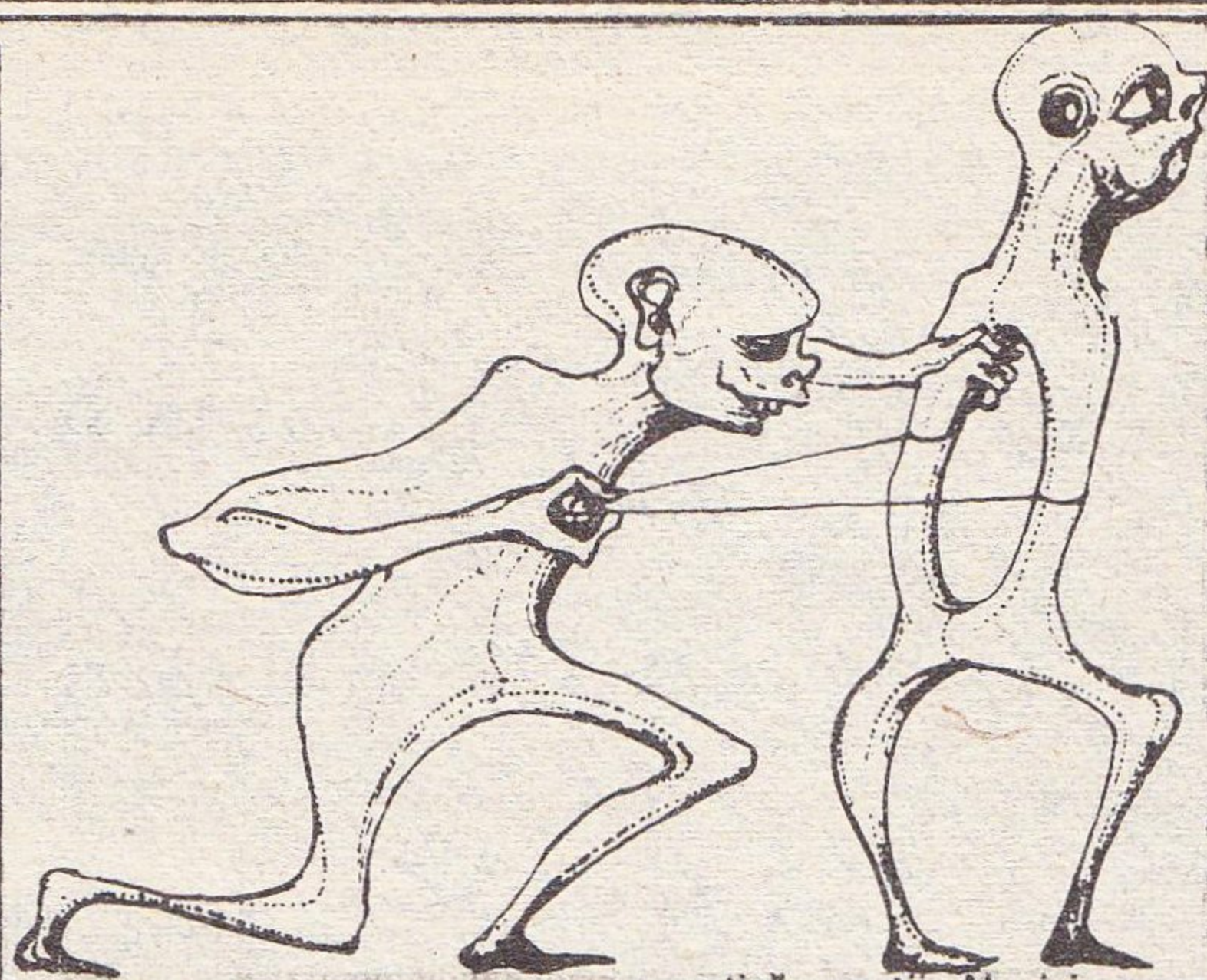
Cortina se dădu în lături și-apăru călăul. Unu' plin de mușchi. Fornăitor. Elefant. Rinocer fioros și firosos. C-o glugă roșie trasă bine pe cap. Numai ochișorii i se zăreau. Lasere, altceva nu. Mortii-și pipăiră gîtu'. Domnișoara Margareta răsă mânzește. Știa ea figura asta! Mare scofală. Icnesti puțin, te zbați. Și gata. Te-ai dus pe copcă. Se duc dracului Marile Afaceri, Marele interes. Se-nchide fereastra spre lume. Zdrang. Pun groparii niște bulgări pe tine să nu-ți fie frig. Vin să te bocească unii, alții o vreme. Apoi te uită. Trec pe la biserică din cînd în cînd și-aprind o lumânare. Să le ierte Cel de Sus păcatele.

HORROR

o existență de rutină. Bloch se implică întotdeauna în ceea ce pune pe hârtie. „Singurul lucru pe care-l pot menționa este că mă implic extrem de mult atunci când scriu. Dacă lucrez la un roman sau la un scenariu, adesea scriu o mare parte din el în somn. Nu e ceva conștient; noaptea mintea mea lucrează din plin. De aceea scriu atât de repede pe cât doresc – pentru că vreau să scap de povara care mă apasă” (interviu acordat lui Jeffrey Elliot, **Questar**, august 1980, p.20). Bloch este la fel de versatil în diverse genuri: horror, fantasy, science fiction, thriller sau polițist. De altfel el a publicat mai mult de patru sute de povestiri (cele mai bune apărute în **The Selected Stories of Robert Bloch**, 3 volume, 1989) și aproape șaiszeci de romane. Printre ultimele sale titluri putem enumera: *Midnight Pleasures* (1987, culegere ce cuprinde și *The Undead*, o variantă modernă a lui *Dracula*), *Fear And Trembling* (culegere, 1989), *Lori* (roman, 1989), *The Jekyll Legacy* – (roman, împreună cu Andre Norton, 1990 – ajunsă în Anglia, *Hester Lane* se confruntă cu trecutul unchiului ei), *Psycho House* (roman, 1990 – complet restauratul *Motel Bates* e pe cale de a deveni o adevărată atracție pentru vizitatorii Texas-ului; descoperirea cadavrului unei adolescente relansează mitul lui Norman), *Psycho-paths* (antologie editată de Bloch, 1991 – a se vedea *Bookshop-ul*), *Monsters In Our Midst* (volumul 2 al precedentei antologii, 1993, recenzat în *Supernova* nr.18), *Once Around The Bloch*, *An Unauthorized Autobiography* (autobiografie) 1993, recenzată în *SuperNova* nr.33).

În decursul întregii sale cariere, **Robert Bloch** a primit premiul **Hugo** în 1959 pentru *The Hell-Bound Train*, premiul **World Fantasy** pentru întreaga sa activitate în 1975, premiile acordate de **Horror Writers of America** (1990, Providence) și prima convenție mondială a scriitorilor horror (1991, Nashville). A fost președinte al asociației **Mystery Writers of America** (1970-1971).

Florin Mircea TUDOR

GIGER

șușotiră morții. Nu-i impresiona în mod deosebit. Unii traseră niște huiduieli. Alții lăncezeau. Priveau aiurea-n sus cum se umfla și se dezumfla cupola.

Călaul îl împinse pe profesor în fața buturugii și-l puse în genunchi. Întrebă c-un glas sleit dacă avea vreo ultimă dorință. Nici măcar.

Securea suieră prin aer. Harșt.

Din trupul care se zvârcolea-n talaș țâșniră-n arenă eprubete viu colorate, computoare, cabluri de forță, un mojar, o lupă, un craniu gălbejit, un generator de câmp, niște table logaritmice, un ecran de plumb, o diplomă de onoare, o lăvăntă, tuburi de cauciuc, un balon meteorologic, benzi magnetice, viruși împachetați cu grijă-n celofan, o mantien-nstelată, o mască de gaze, un ciclotron, un ghem de aminoacizi, o sută de grame de apă grea, un telescop, un ierbar, niște pigmenți, o droaie de cobai, un deșert pentru experimente nucleare, tuburi de oxigen, niște seringi de unică folosință, o balanță electronică, câteva oglinzi concave, un binoclu, o legitimație a clubului "Enstein" din Patria, hațuri astrale, un rastel cu microbi, cromozomi congelați, statistici, un anuar din '89, o pensetă și-o pereche de papuci.

Clovnii culeseră cadavrul, capul, comoara profesorului și le dădură prin răzătoare. Vuia mașinăria ca altceva. Și prin tulumbele ei aruncă o grămadă de funigii purpurii. Așa, pentru impresia artistică.

Dar ce să-i mai mulțumească pe bieții morți?! Un cadru? Un turnir? O chelăneală-n stilul Comediei Dell'Arte? Să vină vrec colombină țâtoasă și să-i dea fustele peste cap?! Să-i aducă Diavolu' pe Stan și Bran? Sau poate pe Madonna?! Sau pe Birlic?! Ar fi răs poate, mânzește de Stalin și de Hitler și de Nero și de Pol Pot și de Romică Spintecătoru'. Doamne Dumnezeu! Ce de nume! Ce destine ticăloase, frânte, aiurite, tragice, melodramatice! Câte mii de oameni luaseră hapul și câte mii se pregăteau să-l ia! Și cu ce plăcere pronunțau numele astea unii care pe vremuri nici nu îndrăzniseră să se gândească măcar la ele! Marele Interes îi trăgea de mânecă. Iar Micul Interes le pune câte-un plasute pe gură, pe ochi. Și-n urechi, vezi bine, dopuri de ceară. Dar toate astea erau știute, șopti judecătorul Leon. Nimic senzațional. Nimic deosebit. Să te cocoșești acum când nu mai erau. Să verși tone de cerneală ca să ce?! Să tragi un semnal de alarmă?! Ce nerozie! Milioane de oameni crăpaseră în gropile comune ale Istoriei. Ce alt semnal de alarmă mai trebuie tras. Și care era impostorul care voia să se-mpăuneze c-o atât de iluzorie faptă?!

Să nu mai fie adus nimeni. Nici măcar figura de ceară a vreunuia. Nici măcar.

- Sinteti gata s-o luăm de la capăt?! Întrebă oftând Mefisto.

- Huoooo! răcni avocatul Luigi. Cum s-o luăm de la capăt, nemernicule?!

- Păi...

- Lasă, lasă că ne-ntoarcem noi acasă! amenință Fifi Baston frecându-și cu grijă insigna prinsă-n piept.

- De unde-o ai, dragă?! se interesă domnișoara Margareta.

- De la un concert de-al barosanilor ălora de la "Phoenix"! se laudă Fifi Baston. Uite, vezi sunt toți! Aștia, dragă, au fost cei mai mari! Aveau vână! Plîngeai și mureai la concertele lor!

- Nu mai spune! se miră domnișoara Margareta.

- S-au dus vremurile alea! oftă Fifi Baston.

- Vremurile le regreti? se răsti madam Elefterescu.

- Nu, dragă, muzica tipilor! spuse Fifi Baston. Dacă vreau să mai trăiesc e pentru că am de gând să-i mai ascult cântând...

- De ce nu spui așa! strigă Mefisto. Îți pot îndeplini îndată dorința!

- Porculeeee! strigă înfuriată Fifi Baston. Să nu te prind că te legi de singurul și adevăratul simbol al generației mele că-ți rup gâtul!

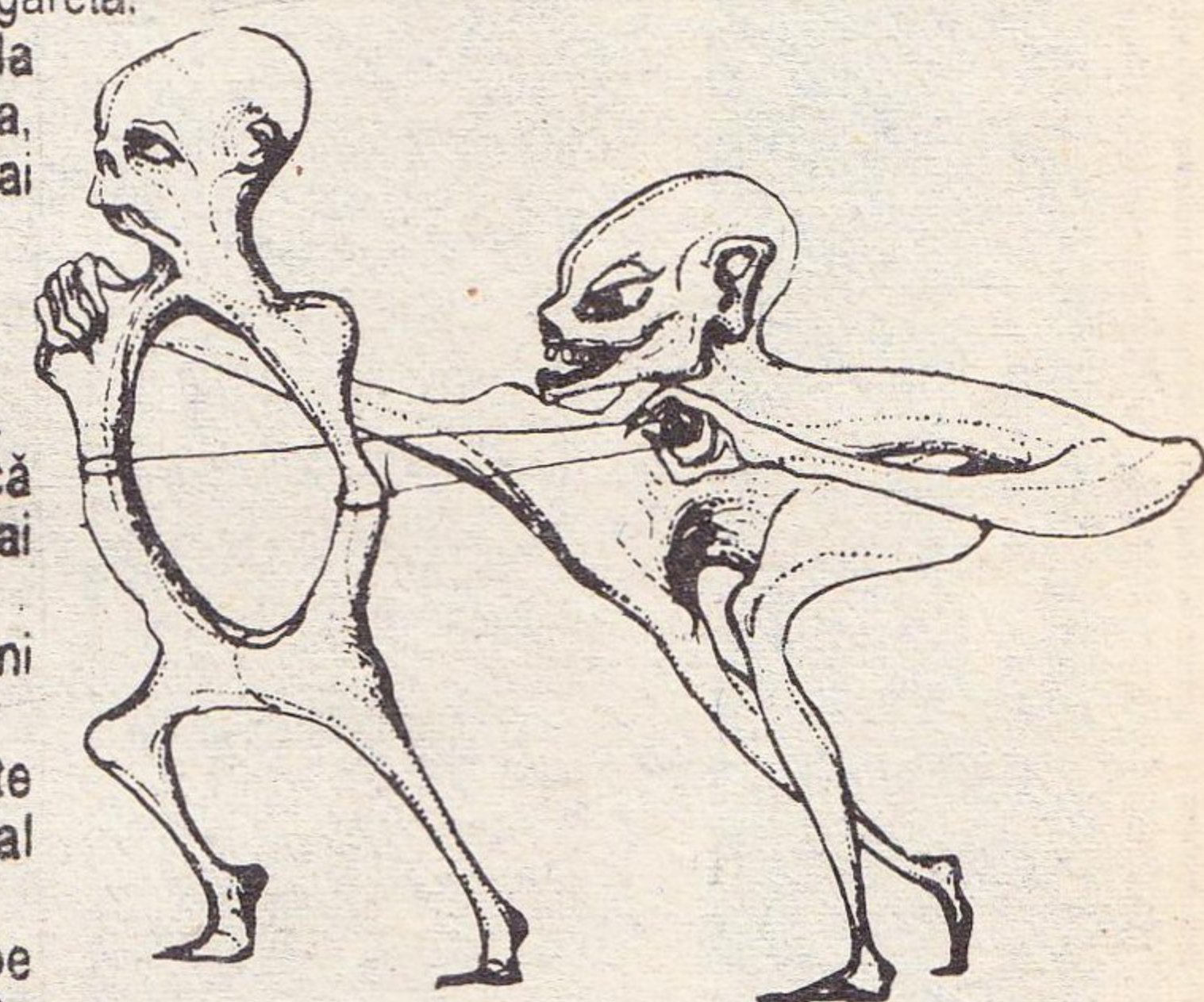
Asta-i. Diavolu' ar fi vrut să le facă în vreun fel pe plac. Să se pună bine cu ei. Nu prea miroase a bine. Ce fel de diavol era?! Se cam dezumflase. Uite-l cum sorbea șoaptele și gândurile morților. Doar, doar o prinde ceva din zbor. Să facă frumos. Să-i încante. Ce urmărea de fapt?!

- Ce vrei, dom'le! Întrebă spîterul Fabian.

- Vreau sufletele voastre! Eaaaa! se prosti Mefisto. Gagiilor, un tango!

Fanfaragiii-i făcură pe plac. Atacă un tango argentinian de cea mai bună calitate. O demență. Învolverare de pași, note-n cascadă. Mefisto o invită pe Elvira. Dansară așa preț de câteva clipe pierzându-se-n vâltori luminoase, într-o mare de flăcări, în jerbe strălucitoare, învărtindu-se și învărtindu-se amețitor.

Ce creatură! Gata. Le servise bomba. Zâmbea, parșivul, le-o trântise-n nas. Nu era spectacol. Nu era circăreală. Nu era concurs. Nu era distracție. Nici nu se pune problema reîntoarcerii lor printre cei vii. Era tot mai clar. Furtuna cosmică fusese comandată. Totul era un truc subtil. O nebunie diavolească. Da, da! Diavolu' se plictisea de moarte și pusese la cale o cacealma. Să-i mai treacă urātu'.

GIGER

VA URMAI

OMUL-LUP

A păruse luna. Ea se reflecta pe suprafața lacului, și în momentul când Violet intră în cameră, razele ei proiectară un vâl argintiu pe părul ei. Dar nu lumina lunii făcea ca obrazul ei să aibe o paloare cadaverică – ci teama.

– Ce-ai pățit? am întrebat-o.

– Am văzut un om-lup, răspuse Violet.

Mi-am scos pipa din gură, m-am ridicat din fotoliu și m-am apropiat de ea. În tot acest timp, ea mă privi fix; stătea acolo nemișcată, mulțumindu-se să mă privească, ca o păpușă chinezească cu ochi de sticlă.

Am zgâlțâit-o de umeri. Fixitatea privirii îi dispăru brusc.

– Ei bine, am zis eu, ce tot vorbești acolo?

– Era un om-lup, murmură ea. L-am auzit cum mă urmărea prin pădure. Mergea tiptil după mine, dar ramurile îi trosneau sub picioare. Îmi era frică să mă uit înapoi pentru că știam că era acolo. Continuă să se apropie din ce în ce mai mult, și când a apărut luna l-am auzit urlând. Atunci am rupt-o la fugă.

– L-ai auzit urlând?

– Sunt aproape sigură de acest lucru.

– Aproape sigură?

Violet își cobori pleoapele pentru a-și ascunde privirea. Plecă capul și obrații i se împurpurară dintr-o dată. Continuă să o privesc clătănind din cap.

– Ai auzit un lup urlând în apropierea cabanei?, am insistat eu.

– Nu l-ai auzit și tu? făcu ea cu un suspin înăbușit.

Încet dar ferm, am făcut semn că nu.

– Te rog, Violet, fii rezonabilă. Am discutat deja despre acest subiect de o duzină de ori săptămâna trecută, dar, dacă vrei, mai discutăm încă o dată.

Am luat-o ușor de braț și am condus-o spre scaun. Am aprins o țigară și i-am întins-o. Buzele îi tremurau.

– Și acum ascultă-mă, scumpo. Nu este nici un lup pe aici. În ciuda faptului că ne aflăm în zonele acestea sălbatice ale Canadei, nimeni n-a văzut vreun lup prin aceste locuri de mai bine de douăzeci de ani. Am aflat acest lucru chiar din gura bătrânului Leon în timp ce mă găseam într-o zi în taverna aia. Și chiar dacă, printr-o stranie întâmplare, o fiară s-ar aventura până aici, venind de undeva din nord, și tânuind prin jurul lacului, aceasta nu înseamnă că este vorba de un om-lup. Și tu și eu avem destul bun simț pentru a nu lua în seamă orice superstiție atât de absurdă. Încearcă să uiți obârșia ta canadiană și, te rog, adu-ți aminte că ești soția unui specialist în legende.

Observația despre canadieni era destul de deplasată, dar vroiam astfel s-o fac să iasă din starea în care se afla.

Am obținut rezultatul contrar. Incepu să tremure.

– Dar, Charles, trebuie cu siguranță să fi auzit ceva despre acest lucru, suspină ea.

Ochii ei mă priveau rugători. A trebuit să-i evit privirea.

– N-am auzit nimic, am murmurat.

– N-ai auzit nimic nici chiar atunci când eu l-am auzit dând târcoale cabanei în timpul nopții?

– Nimic!

– Astă noapte, când te-am trezit – nu i-ai văzut umbra proiectată pe perete?

Am negat din cap și am surâs forțat.

– Scumpa mea, nu aș vrea să cred că ai citit prea multe din povestirile mele, i-am spus. – Dar nu știu cum să-ți explic ideile tale – hm – false.

Violet pufăia din țigară și vârful incandescent răspândea o lumină intensă. Dar ochii îi erau fără viață.

– N-ai auzit niciodată acest lup? Nu te-a urmărit niciodată prin pădure? Nici atunci când erai singur? Vocea ei aproape că mă implora.

– Mă tem că nu. După cum știi, am ajuns aici cu o lună înainte de a-ți scrie. N-am văzut nici oameni-lupi, nici fantome, vampiri, djini¹, ghoul² – sau spiriduși. N-am văzut decât indieni, canadieni

și alte neamuri. Într-o noapte, în timp ce mă întorceam de la crâșma lui Léon, am crezut că văd un elefant roz, dar desigur era o iluzie. Am surâs. Ea nu. Și acum vorbind serios, Violet, mă întreb dacă am făcut bine când ți-am scris ca să vii încoace. Credeam că avea să-ți aducă aminte de acele timpuri fericite de altădată. La urma urmei, pentru o tânără fată canadiană de origine franceză această țară incultă trebuia să fi fost o adevărată incântare. Dar acum, mă întreb...

– Te întreb dacă nu cumva sunt nebună.

Cuvintele îi scăpară parcă de pe buze fără voia ei.

– Nu, am murmurat eu. – N-am zis niciodată așa ceva.

– Dar e ceea ce crezi, nu-i așa, Charles?

– Nici gând. Toți avem astfel de – ciudățenii. Orice medic îți va spune că erorile de percepție nu înseamnă în mod obligatoriu un oarecare... dezechilibru mental.

Vorbisem în grabă, ca pentru a o liniști, dar ea nu păru convinsă.

– Nu poți să mă tragi pe sfoară, Charles. Iar eu nu pot să mă înșel pe mine însămi. Ceva nu-i în regulă aici!

– Ce prostii îți trec prin cap! Uită totul!

Am surâs din nou, mai mult în silă.

– Desigur, Violet, crede-mă că eu voi fi ultimul care să fac aluzie la o astfel de posibilitate. Știi doar că pentru a critica pe cineva, tu însuși trebuie să nu ai nici un defect. Nu-ți aduci aminte că, înainte de a ne căsători la Quebec aveam obiceiul de a vorbi despre tine ca despre o vrăjitoare? Te numeam Vrăjitoarea Roșie din Nord, îți scriam sonete și ți le murmuram la ureche.

Violet clătina din cap.

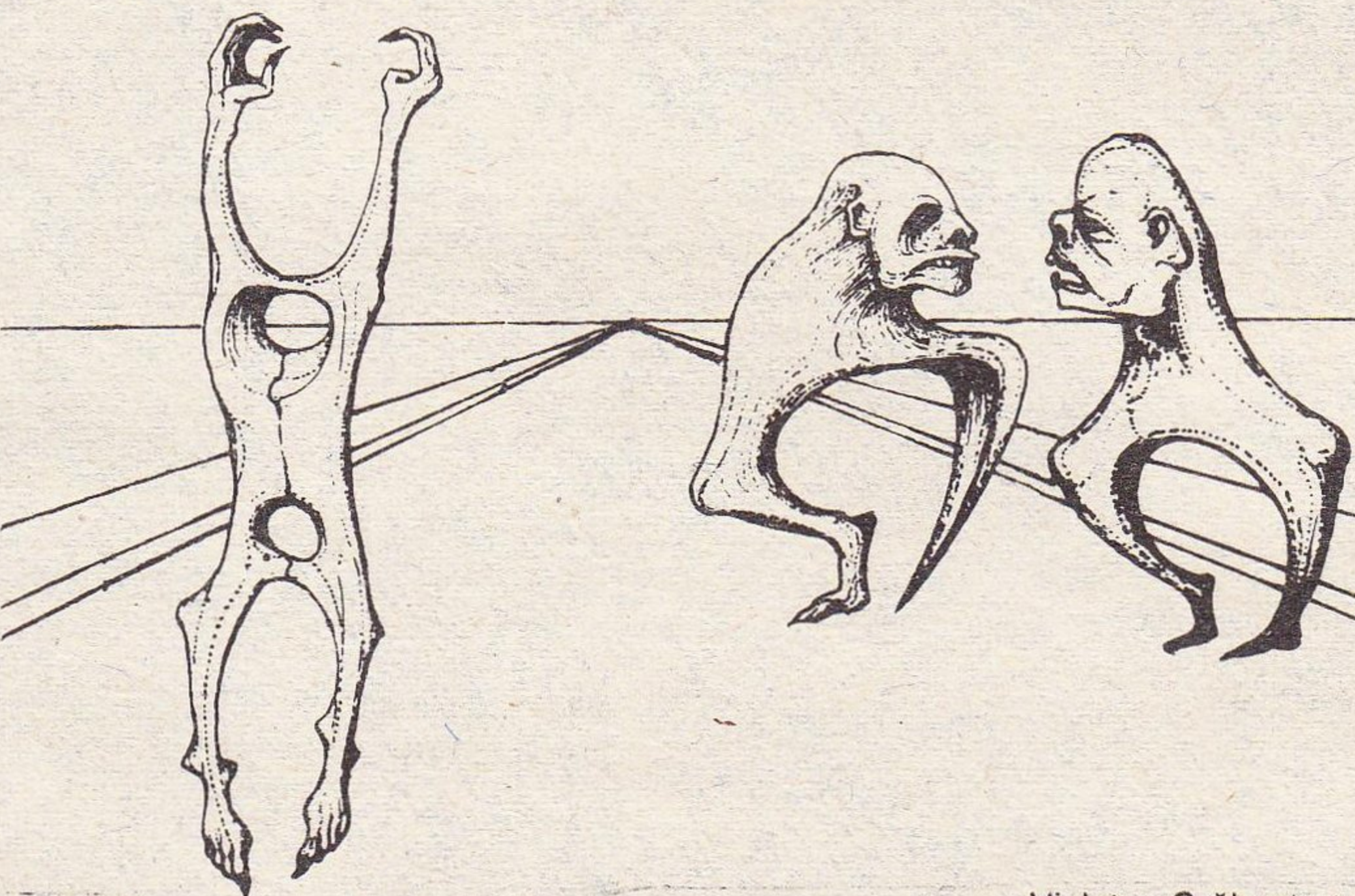
– Era altceva. Știai ce făceai. Tu nu vedeai, nici nu auzai lucruri care nu existau.

Mi-am dres glasul:

– Draga mea, am să-ți fac o propunere. N-ai mai vorbit cu nimeni altcineva despre acest lucru, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu.

– I după tine, toată povestea durează de vreo două săptămâni?

– Da

– Ei bine, nu vreau ca să mai continui. Văd bine că te chinui. Din această cauză – și numai pentru această cauză – amintește-ți acest lucru – îți sugerez să recurgem la ajutorul doctorului Meroux. Desigur, doar ca medic consultant. Am o mare încredere în capacitatea sa profesională, nu numai ca medic dar și ca psihiatru. Știi doar că psihiatria e mania sa – evident e un amator, trăind în pustietatea asta de ținut, dar și-a făcut totuși un renume. Sunt sigur că nu va dezvălui nimănui confidențele ce i le vei face. S-ar putea chiar să poată pune un diagnostic care să rezolve problema într-o clipă.

– Nu, Charles. Nu-i voi spune nimic doctorului Meroux. Am ridicat din sprâncene.

– Foarte bine. Dar mă interesează ideile tale despre acest misterios om-lup. Mi-ar plăcea să știu ce ai învățat

despre aceste lucruri în copilăria ta. Bunica ta era pe jumătate indiană, nu-i așa? Nu cumva te-a speriat cu tot felul de povești fantastice?

Violet aprobă din cap.

Am remarcat aversiunea sa pentru amintirile din copilărie dar nu le-am dat nici o atenție.

– Ți-a vorbit ea de oamenii-lupi, de licantropi... cei ce și schimbă înfățișarea odată cu apariția lunii, și care o iau la fugă urlând în patru labe, cu corpurile lor ce se transformă – în timpul nopții – în umbre păroase. Ți-a povestit cumva cum dau ei târcoale căutându-și prada și cum sfâșie beregata victimelor lor care – la rândul lor – sunt contaminate de virusul groaznic al acestor creaturi?

– Da, mi-a povestit, de nenumărate și de nenumărate ori.

– Oh! Și acum, când te-ai întors în acest loc sălbatic, reînvie frica pe care o simțai în copilărie. Scumpa mea, omul-lup este pur și simplu simbolul a ceva de care te temi. Poate e un fel de vinovăție interioară care se exteriorizează prin această halucinație; tu crezi în prezența unei fiare feroce ce se ascunde așteptând momentul favorabil. Nu sunt nici măcar un psihiatru amator precum doctorul Meroux, dar cred că pot să-ți spun, fără să greșesc, că o astfel de halucinație este perfect naturală. Și acum, dacă vrei să fii sinceră cu mine, haide să analizăm amănunțit cauza acestei frici și să descoperim teroarea reală ce se ascunde în acest monstru urlător, în acest hibrid mitologic căruia îi curg balele în spatele tău, în pădure...

– Nu, oprește-te, te rog! Nu acum. Nu pot să te mai suport vorbind despre aceasta acum.

Violet plângea cu sughituri. Am îmbărbătat-o cu o oarecare duritate.

– Îmi pare rău. Îmi închipui că ești destul de nervoasă și așa. Nu vom mai vorbi despre acest subiect pentru moment, scumpa mea. Vom aștepta clipa când vei putea aborda problema. În acest moment ai nevoie cel mai mult de odihnă.

Am bătut-o ușor cu palma pe umăr și ne-am îndreptat spre dormitor. Ne-am dezbrăcat și ne-am urcat în pat. Am stins lampa.

Cabana era într-o obscuritate completă cu excepția luminii voalate a lunii ce înainta pe nesimțite peste vârful copacilor din împrejurimi. Puțin mai departe, lacul scânteia ca o mare argintată, dar mi-am întors privirea de la luciul lui și m-am cufundat rapid într-un somn adânc.

Întinsă lângă mine, Violet era încordată, dar pe măsură ce mă cuprindea somnul, o simțeam cum se liniștea din ce în ce mai mult. Am adormit.

Nu știu cât era ceasul când m-am trezit. Degetele Violetei mă ciupeau de umăr și i-am auzit respirația gâfâitoare.

– Ascultă, Charles! șopti ea.

Am ascultat.

– Auzi? E lângă cabană – ascultă cum zgârie ușa.

Am clătinat din cap.

– Trezește-te, Charles, trebuie să-l auzi. Până acum a adulmecat sub fereastră, apoi a început să zgârie ușa. Fă ceva!

Am sărit din pat și am apucat-o de braț.

– Vino, i-am zis. Haide să aruncăm o privire.

Căutând lanterna, m-am lovit de un scaun.

– Pleacă, plângea cu sughituri

Violet. – Grăbește-te.

Ținând bine într-o mână lanterna, am tras-o pe Violet până la ușă. M-am oprit, i-am dat drumul și cu un gest sec am tras zăvorul. Ușa se deschise larg. Am descris un arc de cerc cu lanterna. Poiana din jurul cabanei era pustie. Am îndreptat fascicolul luminos spre sol, în direcția picioarelor noastre. Violet scoase un strigăt.

– Privește, Charles! Acolo, pe pământ, în exterior, chiar în fața ușii! Nu vezi urmele – urmele din fața ușii?

Am privit în acea direcție.

Și acolo, la picioarele noastre, bine imprimate în

¹ – spirit în mitologia arabă islamică, despre care se credea că era creat din foc, și – deși dispunând de puteri supranaturale – era supus nevoilor normale ale unui corp – deci și morții (n.tr.)

² – un fel de vampir femelă în legendele orientale ce se hrănea adeseori cu oameni morți (n.tr.)

pământ, se aflau amprentele de necontestat ale unui lup gigantic. M-am întors spre Violet și am privit-o lung. Am clătinat din cap.

– Nu, scumpo, am murmurat. Te înșeli. Nu văd nimic. Nu văd absolut nimic!

A doua zi dimineață, Violet a rămas în pat și eu am coborât spre sat pentru a o vedea pe Lisa.

Lisa locuia împreună cu tatăl ei aproape de încrucișarea de drumuri. Bătrânul era paralizat și Lisa se îngrijea de nevoile familiei confecționând obiecte mici de sticlă în stil indian și coșuri împletite pentru turiști.

Așa am și întâlnit-o, luna trecută, atunci când am sosit aici. M-am oprit la dugheana ei, pe marginea drumului, cu intenția de a cumpăra o brățară pentru a o trimite Violetei.

Apoi am văzut-o pe Lisa și am uitat de toate și de tot.

Lisa era pe jumătate indiană, pe jumătate zeiță. Pletele sale erau negre. Nimeni nu-și poate imagina un negru mai închis și mai strălucitor înainte de a-i vedea ochii. Erau ca două ferestre ovale ce se deschideau în noapte. Obrazul și trăsăturile feței erau cizelate cu delicatețe într-o aramă ușor întunecată. Corpul îi era suplu și viguros dar se muia într-un mod straniu când cineva îl strângea în brațe. Și acest lucru l-am descoperit extrem de repede – de fapt la două zile după ce ne-am întâlnit pentru prima dată.

Eu n-am vrut să fiu atât de grăbit. Dar Lisa era pe jumătate indiană și pe jumătate zeiță.

Și ea era întruchiparea prin excelență a răului. Totul în ea îl reflecta: noaptea care-i parfuma splendoarea neagră a părului... privirea adâncă ca de abis a ochilor și... perfecțiunea păgână a însăși corpului ei ce exprima esența păcatului.

Ea mi-a oferit deprăvarea amar-dulceagă a străvechiului fruct oprit cunoscut de Lilith! Ea mă vizita în nopțile fără lună, umblând ca un Succubus? – fără a face nici un zgomot, și eu mă desfătam cu noaptea și cu obscuritatea.

Întâlnirile noastre s-au sfârșit în momentul când a venit Violet.

I-m spus Lisei că trebuia să fim prudenți dar ea s-a mulțumit să rădă.

– Doar pentru o perioadă scurtă de timp, consimți ea.
– Scurtă...?

Lisa făcu semn că da, ochii strălucindu-i ciudat.

– Da, atâta timp cât soția ta va mai rămâne în viață.

Rosti aceste cuvinte extrem de degajată. Și după un moment, mi-am dat seama că, pentru mine, remarcă era de fapt naturală. Pentru că era adevărată, logică. Nu o mai doream de loc pe Violet. Doream acest alt lucru – acest lucru care nu era nici dragoste, nici dorință trupească, ci unirea sufletului meu cu deprăvarea totală. Și dacă vroiam să o obțin, Violet trebuia să moară. Am privit-o pe Lisa și am întrebat-o:

– Vrei să o omor?

– Nu, mai sunt și alte mijloace.

– Magia indiană?

Cu o lună în urmă aș fi râs pe ascuns dacă cineva mi-ar fi spus așa ceva. Dar acum cunoscând-o pe Lisa știam că lucrul era posibil.

– Nu. Nu întocmai. Să presupunem că soția ta nu moare – ci că va fi constrânsă să plece de bună voie!

– Vrei să spui... să mă părăsească și să dea divorț?

– Văd că nu m-ai înțeles. Nu există oare locuri speciale unde sunt găzduiți nebunii?

– Dar Violet nu-i nebună. De fapt e chiar foarte echilibrată. Ar trebui ceva cu adevărat extraordinar pentru ca să înnebunească.

– De exemplu, să vadă niște lupi?

– Lupi?

– Un lup o va urmări pe soția ta. O va hărțui, o va chinui când va fi singură. Ea va veni să-ți ceară explicații și să-ți solicite ajutorul. Dar tu va trebui să refuzi să o crezi. După un scurt răstimp mintea ei...

Lisa ridică din umeri.

N-am pus nici un fel de întrebări. N-am făcut decât să accept ceea ce mi-a spus ea. Ignorăm faptul dacă Lisa se ducea în pădure ca să consulte șamanii, sau dacă făcea ea însăși vrăji sau murmură rugăciuni.

– prima soție a lui Adam, precedând-o pe Eva, dar nerecunoscută de Biblie (e prezentă doar în tradițiile talmudice); în tradiție e uneori considerată vrăjitoare, vampir sau demon feminin de tip Succubus ce avea relații erotice cu bărbați vii (n.tr.)

– demon erotic feminin în mitologia și în legendele Europei medievale (n.tr.)

Tot ceea ce știu e că un lup începuse să-mi urmărească soția. Și eu mă prefăceam că nu văd și nu aud nimic. Se întâmpla exact cum prevăzuse Lisa. Violet înnebunea. Începea să creadă cu toată convingerea că următorul ei nocturn, Nemesis-ull ei, era un om-lup. Cu atât mai bine. Sănătatea ei mentală se înrăutățea treptat.

Și Lisa aștepta, surzând în sine ea.

În acea dimineață Lisa mă aștepta în mica dugheană de la marginea drumului, în apropierea răspântiei. Aici, în lumina soarelui, semăna cu o simplă indiană. Dar de îndată ce obrazul ei era învăluit în umbră, de-abia atunci îi puteam vedea cu adevărat ochii și plețele, negre și imuabile ca și existența ei secretă.

Îmi puse mâna pe braț și simți cum de-a lungul coloanei vertebrale mă trece un fior de gheață și de foc.

– Și ce mai face soția ta? murmură ea.

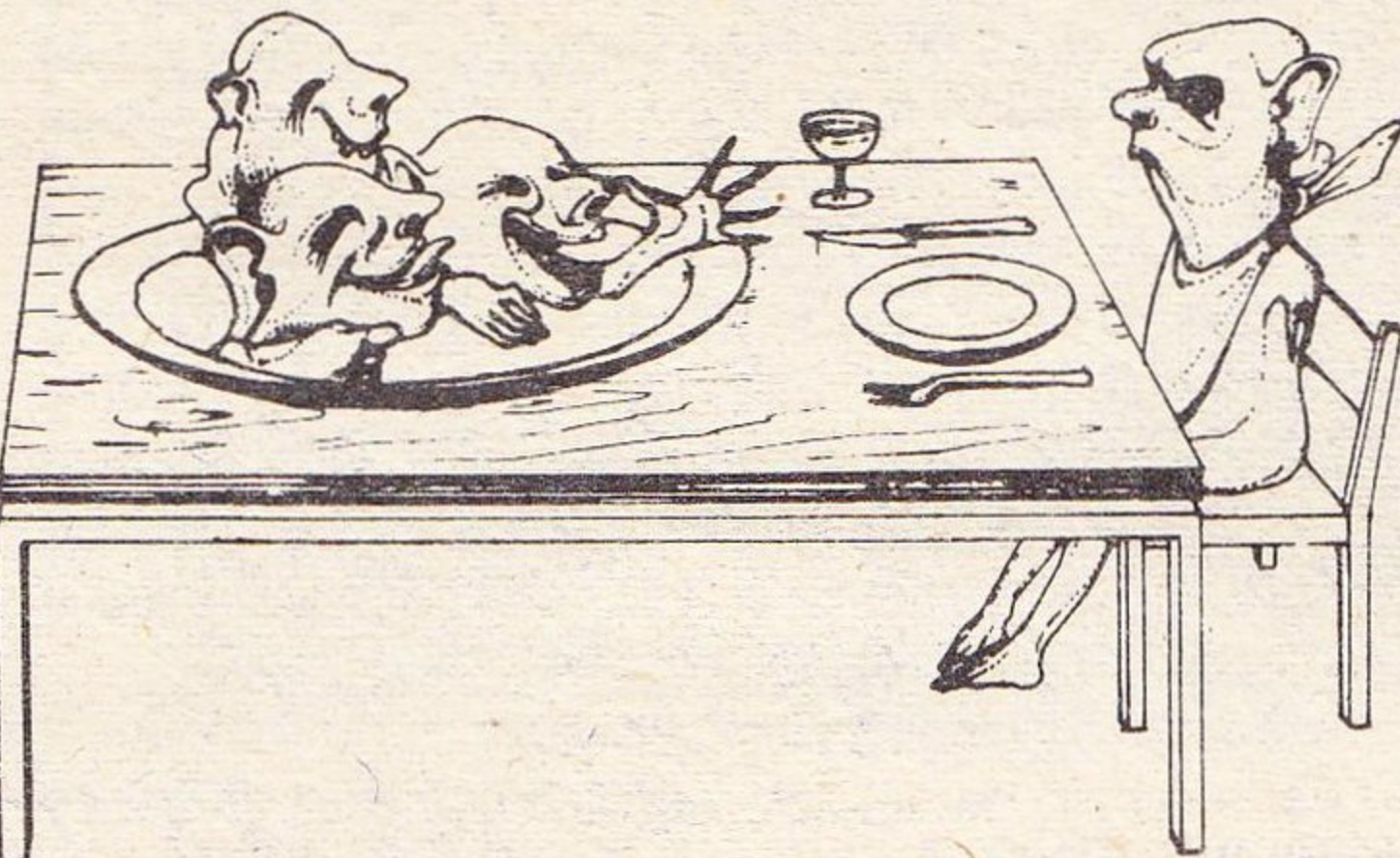
– Nu prea bine. Noaptea trecută a găsit urme de lup nu departe de ușa noastră. A avut niște crize de nervi.

Lisa surâdea.

– Știi că ea crede că este vorba de un om-lup?

Lisa surâdea în continuare.

– Scumpo, aș vrea să-mi spui adevărul. Cum de faci

să apară lupul care o urmărește?

Lisa surâdea.

Am suspinat.

– Bănuiesc că nu ar trebui să fiu atât de curios, nu-i așa?

– Ai dreptate, Charles. Nu și-e de ajuns să știi că planul nostru e pe punctul de a se realiza? Că nevastă-ta e pe punctul de a deveni o nebună? Că în curând ea va pleca și că noi vom putea rămâne împreună – pentru totdeauna?

Am privit-o.

Ba da, mi-e de ajuns. Dar spune-mi ce se va întâmpla în continuare?

– Nevastă-ta va vedea lupul, îl va vedea în realitate. Și va fi cu adevărat înfricoșată. Ca de obicei, vei refuza să o asculți. Atunci ea va recurge la autorități – va veni aici, în oraș, și va încerca să se facă crezută. Toată lumea o va considera drept nebună. Și atunci când te vor interoga, tu nu vei ști nimic. După un scurt răstimp, doctorul va fi obligat să o consulte. Apoi...

– Va vedea lupul? am repetat eu ca un ecou. – Îl va vedea cu adevărat?

– Desigur.

– Când?

– Și diseară, dacă vrei.

Încet, am făcut semn că da. Apoi mă cuprinse o îndoială.

– Dar e aproape paralizată de groază. Îi va fi prea frică pentru a merge singură prin pădure!

– În acest caz, va merge lupul la ea.

– Foarte bine. Voi șterge urmele, exact cum am făcut și astăzi dimineață.

– Bine. Și ai face mai bine să ieși undeva diseară. Charles, tu ești o persoană sensibilă. Îți va fi penibil să suporti priveliștea soției tale îngrozite.

Mi-am imaginat scena. Îi vedeam expresia înspăimântată a feței, ochii ieșiți din orbite, gura larg deschisă într-un strigăt de teroare fără margini în momentul când monstrul zămislit de imaginația ei se culca pe labe în fața ei. Desigur, așa se va întâmpla, și foarte curând.

Am zâmbit.

Drept răspuns, Lisa surâse răutăcios. În timp ce mă îndepărtam, am auzit-o răzând și mi s-a părut că disting o nuanță de anormal în veselia ei. Apoi mi-am dat seama de adevăr. Lisa nu era nici ea complet sănătoasă la cap.

În acea seară am cinat în liniște. În momentul când luna a apărut deasupra lacului, Violet s-a ridicat și a tras perdelele cu o grimasă pe care nu și-o putu disimula.

– Ce-i cu tine, dragă? E lumina prea puternică pentru

ochii tăi?

– Urâsc priveliștea asta, Charles!

– Dar e splendidă!

– O fi, dar nu pentru mine. Urâsc noaptea.

Puteam să-mi permit să mă arăt generos.

– Violet, am reflectat puțin la ce-am discutat în ultimul timp. Probabil că locul acesta te calcă pur și simplu pe nervi. Nu crezi că ar fi mai bine pentru tine ca să te întorci în oraș?

– Singură?

– Te-aș putea întâlni acolo de îndată ce-mi voi termina treaba aici.

Violet își ridică o buclă a părului roșcat de pe frunte. Am fost surprins să constat cât de mult își pierduse strălucirea părul ei. Luciul dispăruse. Șuvițele erau spălăcite și șterse exact ca și figura și ochii ei.

– Nu, Charles. Nu voi putea pleca singură. Mă va urmări.

– Ei?

– Lupul!

– Dar lupii nu merg prin oraș.

– Lupii obișnuți – nu. Dar acesta...

– De ce crezi tu că acest lup pe care zici – hm – că-l vezi nu este unul obișnuit?

Își dădu seama de ezitarea mea, dar disperarea o făcu să treacă peste toate reticențele. Continuă precipitat:

– Pentru că el nu apare decât noaptea. Pentru că nu există nici un lup obișnuit prin împrejurimi. Pentru că pot simți că fiara asta e o întrupare a răului. Nu se mulțumește să mă urmărească pe furie. Charles – ea mă obsedează. Și numai pe mine. Pare să aștepte să se întâmple ceva. Dacă plec, creatura mă va urmări. Nu pot să scap de ea.

– Nu poți să scapi de ea, pentru că ea este doar în imaginația ta, am întrerupt-o cu rapiditate. Violet, am fost foarte răbdător cu tine. Mi-am neglijat munca pentru a avea grijă de tine. Ți-am ascultat toate prostiile pe care mi le-ai îndrăguit în ultimele două săptămâni, dar acum... Dacă nu poți ieși singură din încurcătură, atunci te vor ajuta alții. Astăzi dimineață mi-am permis să discut această problemă cu doctorul Meroux. Vrea să te vadă.

În fața unei acuzații și a unor declarații atât de directe, ea cedă din punct de vedere fizic.

– Atunci e adevărat, spuse ea gâfâind. Crezi că am luat-o razna?

– Oamenii-lupi nu există în realitate, i-am spus. Cred că este vorba mai degrabă de o confuzie mentală decât de o ființă supranaturală.

M-am ridicat în picioare.

Terorizată, Violet ridică privirea.

– Unde te duci? șopti ea.

– Până la crâșma lui Léon, i-am replicat. Simt nevoia să beau un păhărel. Toată această afacere mi-a distrus nervii.

– Charles, nu mă lăsa singură – nu în această seară?

– Ți-e frică de niște lupi imaginari? am întrebat-o cu blândețe. Ei bine, dragă! Dacă vrei ca eu să mai am câtuși de puțin încredere în echilibrul tău mental, ar fi mai bine să-mi demonstrezi că ești capabilă rămânând singură, cel puțin câteva ore, fără să-ți pierzi mințile.

– Charles...

M-am îndreptat spre ușă și am deschis-o. Ea tresări în momentul când o rază de lună se întinse pe podea, formând o pată argintie. Am rămas acolo și i-am zâmbit.

– Violet, cred că am avut prea multă răbdare în ceea ce te privește. Dar dacă nu vrei să consulți un doctor, și dacă insiști ca să rămâi aici, refuzând să admiti că ceva e în neregulă cu mintea ta – atunci dovedește că ai dreptate!

M-am întors, am ieșit trântind ușa și m-am îndepărtat în grabă.

Era o noapte splendidă și am inspirat profund aerul tare al nopții, mergând degajat spre răspântia de care mă despărțea o milă. Eram extrem de nerăbdător să ajung la destinație – desigur că nu aveam nici cea mai mică intenție să mă duc la bodega lui Léon.

Mă duceam la Lisa.

Nu ardea nici o lumină în mica ei cabană și m-am întrebat dacă nu cumva se culcase. Știam că bătrânul ei tată dormea deja la această oră. Din partea lui nu trebuia să ne facem griji. Apropiindu-mă de cabană, m-am hotărât să o trezesc dacă era în pat. O astfel de noapte nu era făcută pentru somn.

Un zgomot surd mă făcu să mă opresc la o mică distanță de ușa ce se deschidea încet. Instinctiv m-am dat înapoi câțiva pași în timp

ce o siluetă ieșea din cabană.

– Lisa, am murmurat.

Se întoarse și se îndreptă spre mine.

– Așadar, ai avut și tu aceeași idee, i-am șoptit în timp ce o strângeam în brațe. – Vino, să plecăm de aici. Să coborâm pe plajă.

Mergeam în tăcere, îndreptându-ne spre malul lacului. Ne-am oprit să contemplăm luna pentru câteva clipe. Apoi, simțind cum brațele mele îi cuprind talia, Lisa se întoarse spre mine și clătină negativ din cap.

– Nu, Charles. Acum trebuie să plec.

– Să pleci?

– Am niște treburi de rezolvat.

– N-au decât să aștepte.

M-am aplecat spre ea pentru a o săruta. Se feri.

– Ce s-a întâmplat – ce-i cu tine, Lisa?

– Lasă-mă-n pace!

– E ceva ce nu-i în regulă?

– Nu- nimic. Și acum pleacă, Charles!

Am privit-o fix. Fața îi era îmbujorată de o manieră anormală, ochii îi erau exagerat de luminoși, iar buzele întredeschise într-un semn de prostrație nu de pasiune. Nu se uita la mine, ci undeva dincolo de corpul meu. Fixa luna. În ochii ei se reflectau două luni gemene. Ele păreau să se mărească, apoi să înlocuiască pupilele întunecate și roșii prin globuri de lumină argintie.

– Charles, pleacă, murmură ea, pleacă repede!

Dar n-am plecat. Nu ai în fiecare zi ocazia să asisti la o metamorfoză licantronică! Pentru că în fața mea o femeie se transforma în lup.

Primul semn fu o schimbare în ritmul respirației. Îi observam pieptul care se ridica și cobora, se ridica și cobora, se ridica și cobora – și se transforma.

Umerii i se încovoiau înspre înainte; corpul părea să i se alungească; brațele i se încastrau mai bine în cavitățile umerilor.

Lisa era acum căzută la pământ se contorsiona, jumătate la umbră, jumătate în zona luminată de razele lunii. Dar claritatea lunii nu se reflectă prea mult timp pe pielea sa. Aceasta deveni mai închisă la culoare și mult mai aspră; din loc în loc începură să apară smocuri de păr. Agonia sa semăna cu aducerea pe lume a unui copil și într-un sens anume, era de fapt o naștere – nu a unei noi creaturi, ci a unui nou aspect al propriei sale ființe. Agonia și acțiunea erau în mod egal un reflex pur. Era fascinant să urmărești modul în care craniul își schimba forma era ca și cum mâinile unui sculptor invizibil frământau și modelau lutul viu ce constituia corpul omenesc, comprimându-i însăși structura osoasă pentru a-i da o nouă configurație. Apăru capul alungit, debarasat ca prin miracol

de orice plete. Rămase așa câteva clipe, apoi începu să crească pe el o blană frumoasă. Urechile se alungiră spre exterior, și în curând vârful lor de un roz murdar se ridică de-a lungul unui gât gros. Ochii i se despicară și se alungiră în sus, în timp ce trăsăturile feței i se crispară, dând naștere unui bot ieșit în afară. Un rictus involuntar se transformă într-un mârâit, și apărură colții. Pielea i se întunecă perceptibil – în așa măsură încât semăna cu o imprimare fotografică supraexpusă existentă într-o baie de hiposulfit de sodiu. Hainele Lisei dispăruseră și așa am urmărit transformarea membrelor care se micșorau, se acopereau de blană și se încovoiau. Măinile care în tot timpul acestei agonii au lovit pământul, deveniră labe. Toată metamorfoza dură aproximativ trei minute și jumătate. Știu acest lucru precis pentru că l-am cronometrat – da! cu mare grijă. Presupun că trebuia să fiu înspăimântat, pentru că nu tuturor bărbaților le este dat să urmărească transformarea unei femei într-o lupoaică. Am urmărit schimbarea cu ceea ce s-ar putea numi un interes profesional. Fascinația a anihilat teama. Acum metamorfoza era complet terminată – și în fața mea se afla, calm și gâfâind, un lup.

În acest moment am înțeles de ce Lisa avea atât de puțini prieteni, de ce își petrecea singură atâtea nopți, de ce mă rugase cu insistență să plec și de ce putea prezice cu atâta siguranță mișcările lupului fantomă.

Am rămas nemișcat, zăbind.

Ochii sălbatici îi căutară pe ai mei cu un aer rugător. Bănuiesc că se așteptase să-mi manifest surpriza, teroarea sau cel puțin o repulsie de netăgăduit. Dar zămbetul meu era un răspuns neașteptat. Din gâtleejul său acoperit cu blană se auzi un geamăt ce se transformă aproape imediat într-un mârâit de plăcere. Acum era liniștită.

– Ai face mai bine să pleci, am șoptit.

Ea încă ezita. M-am aplecat și am mângâiat-o ușor pe fruntea-i de lup, încă jilavă din cauza metamorfozei.

– N-are nici o importanță, i-am spus. Înțeleg, Lisa. Poți să ai încredere în mine, doar știi acest lucru. Și nu se va schimba nimic în sentimentele mele în ceea ce ne privește – pe noi doi!

Mârâitul aproape că încetă.

– Acum ai face mai bine să te grăbești, am zis încurajând-o. Violet este de una singură. Ai promis să-i faci o vizită pe nepusă masă.

Fiara cenușie se întoarse și se îndreptă tiptil către pădure. M-am îndreptat spre marginea lacului, urmărind razele lunii ce păreau să se miște pe suprafața apei.

Dintr-o dată se produse o reacție emotivă complet diferită. Totul deveni clar, foarte clar. Eram complicele unei fete în încercarea de a o face pe soția mea să-și piardă rațiunea. De fapt nici această fată nu era prea sănătoasă mintal. Și iată că în realitate ea era un om-lup. Era oare posibil să fi înnebunit și eu într-o oarecare măsură? Dar zarurile erau aruncate. Nu mai puteam să caut o altă soluție. Acum nu mai puteam să dau înapoi. Evenimentele evoluau după planul deja stabilit. Iar la sfârșit, urma să obțin ceea ce dorisem. Dar așa se va întâmpla oare cu adevărat?

Brusc am început să plâng cu sughituri. Nu din cauza unor remuscări, sau pentru că m-ar fi înduioșat propria mea soartă – și cu atât mai puțin din cauza fricii. Totul era din cauza unui gând care mi-a trecut prin cap acela de a o ține în brațe pe Lisa și de a o simți transformându-se, de a o săruta pe buzele-i roșii și de a mă trezi brusc cu botul unui lup lipit de gura mea. Suspinele îmi fură retezate net de un urlat îndepărtat și batjocoritor ce venea de undeva din străfundurile pădurii.

Mi-am astupat urechile, înfiorându-mă de groază.

Pe neașteptate m-am trezit că alergam prin pădure. Nu auzeam nici un urlat; singurele zgomote pe care le percepeam în urechi erau produsul propriei mele respirații. Alergam ca un nebun, pe orbecaite, julindu-mi fața și mâinile prin măracini.

Nu se vedea nici o lumină. Gâfâind m-am îndreptat spre ușă, am încercat să o deschid – dar era închisă cu cheia. Violet țipa înăuntru și am fost bucuros să o aud. Cel puțin era în viață!

Căci m-a fulgerat un gând. Oamenii-lupi nu se mulțumesc numai să înspăimânte alte ființe – eiucid!

Așa încât i-am binecuvântat strigătele, și în momentul când am deschis ușa, ea s-a aruncat în brațele mele plângând în hohote.

– L-am văzut! murmură ea. A venit în această seară pentru a privi pe fereastră. Era un lup dar ochii îi erau

omenești. Mă fixau – ochii aceștia verzi – și atunci, am încercat să deschid ușa, urla, cred că am leșinat. Oh, Charles, ajută-mă – ajută-mă!

N-am putut să mai îndur. Pus în fața acestei terori ajunsă la paroxism, nu puteam să-mi mai duc la bun sfârșit planul. Din contra, am luat-o în brațe și am început să-i șoptesc cuvinte de îmbărbătare.

– Da, dragă. Știu că l-ai văzut. Pentru că și eu l-am văzut în pădure. De aceea m-am și întors. L-am auzit și urlând. Acum știu că ai avut dreptate. Era un lup.

– Un om-lup, insistă ea.

– În orice caz, era un lup. Și mâine voi merge până la acea răspântie și voi organiza o echipă pentru a veni de hac acestei fiare.

În acel moment îmi surâse. Nu putea să-și stăpânească ușoarele tremurături ce o încercau, dar se străduia totuși să zămbească.

– Draga mea, nu trebuie să-ți fie teamă de nimic, i-am spus. Acum sunt aici lângă tine. Totul va fi bine!

În acea noapte, am dormit unul în brațele celuilalt ca niște copii înspăimântați. Și de fapt cam asta și eram.

Trecuse de amiază când m-am trezit. Calmă, Violet pregătea dejunul.

M-am ridicat din pat și am început să-mi rad fața descompusă. Masa era gata în momentul când m-am trântit pe un scaun, dar nu am putut să mănânc prea mult.

– Urmele se văd de jur împrejurul cabanei, îmi spuse Violet. Vocea nu-i tremura în timp ce vorbea. Faptul că până acum o credeam îi dăduse curaj.

– Foarte bine, am replicat eu. Mă voi duce să vorbesc cu Léon, cu doctorul Meroux și cu alți câțiva băieți. Poate că mă voi duce și la cartierul general al poliției canadiene – mă voi gândi la aceasta.

– Vrei să spui că vei lua parte la vânătoare?

– Desigur, nu pot să pierd ocazia când îl vor omorâ. E cel mai mărunț lucru pe care-l pot face pentru că m-am îndoit de spusele tale. Altfel nu-mi voi ierta niciodată fapta.

Mă îmbrățișă.

– Nu-ți va fi frică să rămâi singură? am întrebat-o.

– Nu, nu acum!

– Bine.

Am plecat. Am reflectat mult tot timpul drumului până la acea bifurcație de drumuri. Dar gândurile îmi fură brusc întrerupte în momentul când am intrat în taverna lui Léon și am comandat un pahar.

Mătăhălosul Léon stătea de vorbă la celălalt capăt al barului cu micul doctor Meroux, agităndu-și brațele în aer și rostogolindu-și ochii în cap. Când mă observă, se ridică și se îndreaptă spre locul în care mă așezasem. Se aplecă peste bar și mă salută.

– Ah, Domnule Colb, ce bine-mi pare că vă văd.

– Și eu, Léon. Am fost destul de ocupat în ultimul timp așa încât nu prea am avut timp să trec pe aici.

– Ați stat tot timpul în cabana dumneavoastră?

Din nou aceeași privire aiurită. Am ezitat și mi-am mușcat buzele. De ce dracu' ezitam oare să-i răspund?

– Da, soția mea nu s-a simțit prea bine și mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cu ea.

– E cam izolat locul acela, hai?

– Doar știi prea bine acest lucru, i-am răspuns ridicând din umeri. Dar de ce mă-ntrebi?

– Așa mi-a venit. Mă întrebam în sinea mea dacă nu cumva s-a întâmplat să auziți ceva în ultimele nopți.

– Să aud ceva? Ce aș fi putut să aud? Broaște, greieri și...

– Poate niște lupi?

Am clipit din pleoape. Léon mă privea.

– Ați auzit cumva urlete de lup? șopti el.

Am clătinat din cap, sperând că nu-mi va remarca tremurul mâinilor. Era straniu. Puteai crede că urletele se auzeau dintr-o parte în cealaltă a lacului.

– Dar nu sunt lupi prin împrejurimi.

– Ah! zise Léon, trăgând aer în piept. Aici vă înșelați!

– Cum de știți acest lucru?

– Vă aduceți aminte de Pierre, ghidul nostru? Omul acela bronzat care locuiește pe celălalt mal al lacului chiar vis-a-vis de dumneavoastră? mă întrebă Léon.

– Desigur.

– Ei bine, ieri Pierre a plecat pe râu cu o echipă. Fica sa, Yvonne, a rămas acasă pentru a supraveghea cabana. Era singură în cursul nopții. Din cauza ei cunoaștem acum despre existența acestui lup.

– V-a vorbit de el?

– Nu ea ne-a vorbit, nu. Dar astăzi dimineață, bunul

doctor Meroux trecea din întâmplare prin fața casei ei și s-a oprit pentru a o întreba de sănătate. A găsit-o în curte. Lupul o atacase în timpul nopții. Fie ca sufletul ei să se odihnească în pace!

– Era moartă?

– Fără doar și poate. Doctorul Meroux i-a pierdut urmele în pădure, dar când Pierre se va întoarce, fără îndoială va hărui bestia până când o va ucide.

Doctorul Meroux se strecură de-a lungul barului pentru a ni se alătura; mustața îi era încă zbârlită din cauza emoției violente.

– Charles, ce crezi despre această afacere? Un lup renegat în această zonă – un lup ucigaș. Voi anunța poliția călare și voi avea grijă ca să se prevină populația. Dacă ai fi putut vedea corpul acelei sărace fete...

Am dat paharul pe gât și m-am ridicat în mare grabă.

– Violet! am murmurat. E singură! Trebuie să mă întorc la ea.

Am ieșit precipitat din tavernă, aproape fugind pe strada însoțită.

Acum știam unde se duse Lisa după ce a plecat de lângă cabana noastră. Acum eram conștient de faptul că oamenii-lupi nu se mulțumesc numai să-și schimbe forma.

M-am îndreptat spre mica dugheană de la marginea drumului. Era închisă. Lăsând deoparte orice prudență, m-am îndreptat în grabă spre ușă. Am bătut. Drept răspuns am auzit bombănitul supărat al bătrânului paralytic ce se afla în interior.

Dar tocmai când plecam, ușa se deschise. Apărui Lisa, clipind din pleoape din cauza luminii soarelui. Era palidă, trasă la față iar pletele îi cădeau în dezordine pe spatele gol.

– Charles, ce s-a întâmplat?

Am tras-o după mine la umbra arborilor, în spatele casei. Rămase acolo, cu ochii ridicați spre mine, cu o expresie răcită pe față. Se vedea că era frântă de oboseală.

Am pălmuit-o cu putere. Se zbătu, încercă să se arunce într-o parte, dar cu cealaltă mână o țineam de umeri. Am lovit-o din nou. Începu să scâncească încet, ca un câine. Sau ca un lup.

Am lovit-o din nou, de data aceasta din toate puterile. Simțeam cum cineva mă strângea de gât, împiedicându-mă să vorbesc.

– Nebună ce ești! am strigat la ea. – De ce ai făcut-o?

Plângea. Am zgâlțâit-o cu furie.

– Da! mai termină odată! Crezi că nu știu ce s-a întâmplat noaptea trecută? Ei bine, te înșeli. Și toată lumea din împrejurimi e la curent cu isprava asta. Lisa, de ce ai făcut-o?

În acel moment ea pricepu că nu putea să spere că mă va înșela.

– Trebuia, murmură ea, habar n-ai cum este. După ce am plecat de la cabana și de lângă soția ta, am înconjurat lacul. Atunci m-a apucat.

– Ce te-a apucat?

– Foamea.

O spuse foarte natural.

– Nu poți să înțelegi, nu-i așa? Maniera în care te apucă foamea. Îți roade stomacul și apoi creierul până la momentul când nu mai poți să raționezi. Nu poți... decât să acționezi. Și în momentul când treceam prin apropierea cabanei lui Pierre, Yvonne era la fântână scoțând apă. Îmi aduc aminte că am văzut-o acolo și apoi – am uitat.

Am zgâlțâit-o până ce dinții au început să-i clănțanească în gură. Am uitat, hai? Ei bine, fetița este moartă.

– Dumnezeu mare! suspină Lisa.

Am tresărit.

– Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru asta?

– Bineînțeles, pentru că dacă nu murea – dacă ar fi supraviețuit unei mușcături făcută de o creatură ca mine – ar fi devenit și ea una – la fel de nenorocită ca și mine.

– Oh! am murmurat cu o voce stinsă.

– Nu înțelegi? Aceste lucruri pe care le fac, se realizează în ciuda voinței mele. Foamea – întotdeauna ea este de vină. În trecut când simțeam că urma să se producă „schimbarea”, plecam foarte departe de aici pentru ca nimeni să nu știe. Dar noaptea trecută, mi se făcu atât de repede foame încât nu am mai reușit să scap din „încurcătură”. Oricum ar fi, e mai bine că a murit, biata fetiță!

– Asta-i ceea ce crezi tu! i-am replicat. – dar uiți un singur detaliu – proiectele noastre nu mai valorează doi

banii!

– Cum vine asta?

– În prezent nevastă-mea nu va mai fi înspăimântată de un lup imaginar. Atunci când va vorbi despre o fiară ce bânuie prin împrejurimi, nimeni nu o va mai crede nebună. Acum fiecare știe că lupul există cu adevărat.

– Înțeleg. Și ce propui?

– N-am ce propune. Trebuie să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Mă cuprinse în brațe, obrazul ei învinețit se lipi de al meu.

– Charles, reuși să articuleze printre hohote de plâns. Vrei să spui că nu vom mai fi niciodată împreună?

– Cum mai poți crede acest lucru după tot ce ai făcut?

– Charles, tu nu mă iubești!

Acum mă îmbrățișa cu adevărat și buzele îi erau atât de moi! Nu era sărutul unui lup, ci acela al unei încântătoare femei. Brațele îi erau ca niște liane eram atât de sensibil la atingerea lor. Simți din nou acea dorință nepotolită pe care această femeie mi-o trezea. Și am cedat...

– Ei bine, vom găsi noi ceva. Dar trebuie să-mi promiți că ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută nu se va mai repeta niciodată. În plus, să nu te mai învârti pe lângă nevastă-mea.

– Îți promit, suspină ea. Va fi greu să mă țin de cuvânt dar voi încerca din toate puterile. Treci pe la mine diseară? Dacă vom fi împreună, vei putea să mă protejezi de foamea mea.

– Diseară voi fi lângă tine.

O teamă bruscă i se citi în ochi.

– Charles, murmură ea, va trebui să vii înainte de apariția lunii.

Când am ajuns la cabană, Violet mă aștepta în fața ușii.

– Ai auzit noutatea, mă întrebă ea.

– Dar tu cum de o știi? i-am replicat încercând să trag de timp.

– E aici un tip care vrea să te vadă. De la el știu totul. M-a interogat în privința lupului și i-am spus tot ce s-a întâmplat în ultimul timp. E înăuntru, te așteaptă.

– Ai zis că i-ai spus totul. Și vrea să mă vadă pe mine?

– Da. Ar fi mai bine să discutați între patru ochi. Se numește Cragin și e de la poliția călare.

Nu aveam de ales – trebuia să vorbesc cu el.

Nu întâlnisem niciodată un membru al poliției călare canadiene. Dacă n-ar fi fost în uniformă, domnul Cragin ar fi putut fi oricare copoi din oraș. Avea aceleași maniere și moduri de gândire.

– Domnul Charles Colby? zise ei ridicându-se dintr-un fotoliu în momentul când am intrat pe ușă.

– În persoană, domnule. Cu ce pot să vă fiu de folos?

– Cred că sunteți la curent. E vorba de moartea acelei fetițe Yvonne Beauchamps, ce locuia de cealaltă parte a lacului.

Am oftat.

– Mi-au povestit în tavernă. Era vorba despre un lup, nu-i așa? Vroiau să știe dacă i-am văzut urmele.

– Și le-ai văzut?

Am ezitat. Ce greșală! Bărbatul în uniformă ridică ochii spre mine și zâmbi.

– De fapt, n-are prea mare importanță. Oricine s-ar obosi să arunce o privire prin jurul acestei cabane, ar găsi din belșug astfel de urme. Adevărul e că plecând de aici, unele duc chiar la casa familiei Beauchamps, înconjurând lacul. Așa am ajuns aici, plecând de acolo.

Nu știam ce să răspund. Am încercat să aprind o țigară, dar am regretat gestul aproape imediat.

– Să trecem mai departe, spuse Cragin. Am vorbit cu soția dumneavoastră. Ea pare să cunoască o mulțime de lucruri despre acest lup.

– Sunteți sigur? V-a spus ea că a văzut un lup pe aici noaptea trecută?

– Da. Cragin încetă să mai zâmbescă. Și fiindcă veni vorba, unde ați fost noaptea trecută când a apărut lupul?

– În sat.

– La crâșmă?

– Ah, nu. Pur și simplu m-am plimbat.

– V-ați plimbat, hai?

Dialogul nu strălucea nici pe departe în inteligență, dar îmi reținea totuși atenția. Simțeam că Cragin îmi pregătește ceva. Și într-adevăr, așa era.

– Să nu ne mai gândim la această problemă, cel puțin

pentru un moment, sugeră el. Oricum sunt la curent cu toate evenimentele legate de această istorie. Acum vom încerca să descoperim obiceiurile acestui ucigaș. Bănuieți că vom forma o echipă de vânători. Cred că nu vă interesează să faceți parte din ea, nu se potrivește cu profesiunea dumneavoastră, nu-i așa?

N-am scos nici un cuvânt.

– Ei bine, ce ziceți de asta? repetă el. Sunteți scriitor?

Am făcut semn că da.

– Mi s-a spus că scrieți povestiri supranaturale. Tocmai ați terminat una despre un fel de monstru invizibil – cel puțin așa mi-a spus soția dumneavoastră.

Am făcut din nou semn că da. Era atât de ușor să accepți afirmațiile altuia. Cragin se ridică degajat.

– Aveți niște idei destul de bizare, declară el.

– De exemplu?

– Mi se pare natural ca cineva care scrie astfel de povestiri să fie un pic – diferit față de conștiența sa. Iertați-mă că vă vorbesc așa, dar cred că un bărbat care inventează monștri ar trebui să aibă un punct de vedere destul de personal asupra acestor lucruri.

Gâtteleul mi se uscăse, dar am reușit totuși să zâmbesc.

– Și credeți că dacă am scris o povestire despre un monstru, aceasta face parte din propria mea autobiografie?

Nu era ceea ce se aștepta, așa încât am continuat.

– De fapt ce v-a apucat de-mi spuneți toate aceste lucruri? I-am întrebat cu o voce monotonă. Credeți că sunt un vampir?

Cragin râse forțat.

– Meseria mă obligă să fiu bănuitor. Înainte de a vă răspunde, aș vrea să vă văd dinții.

Am deschis gura și am făcut „Aah!”

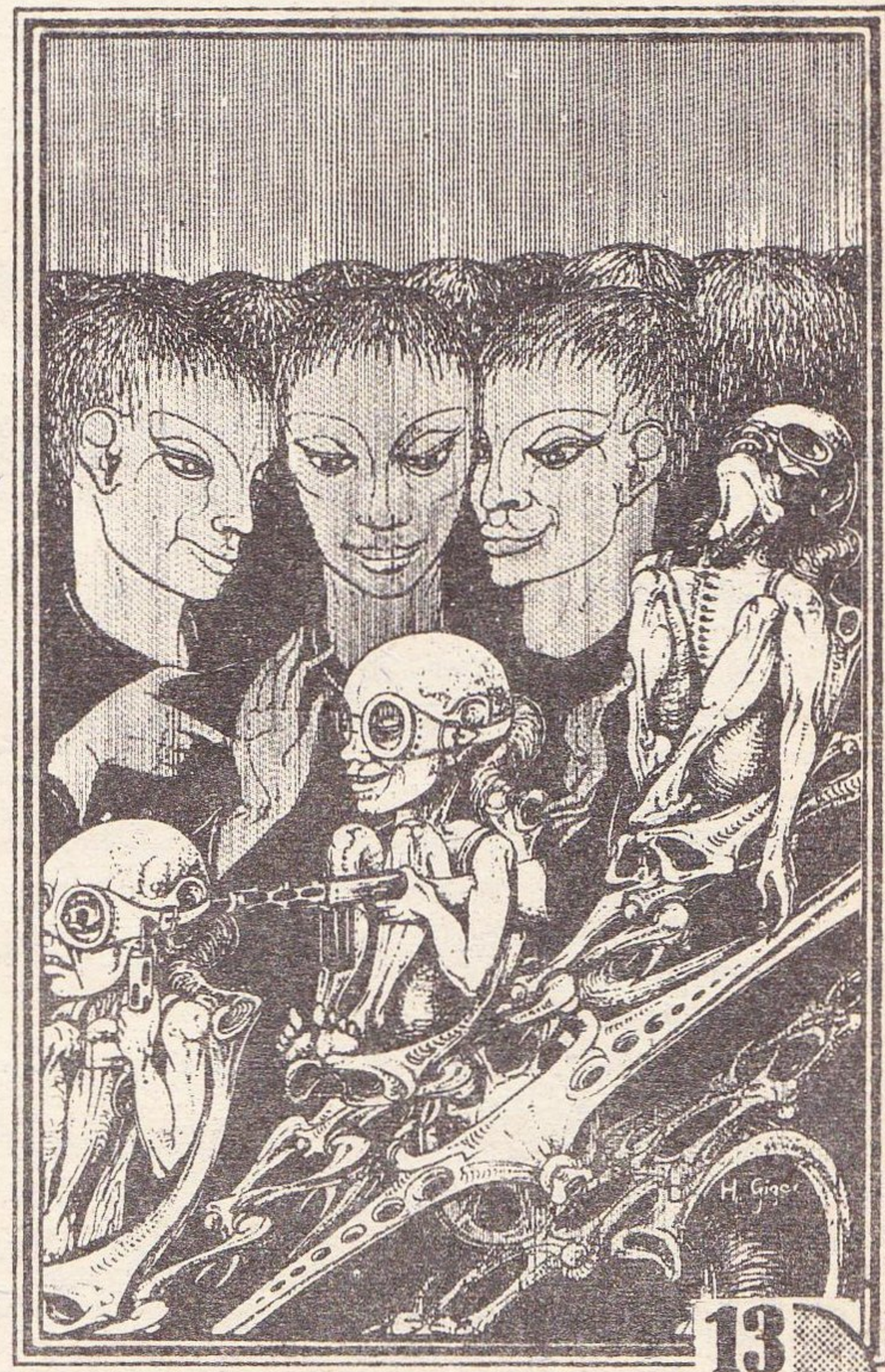
Nu păru să aprecieze gestul.

Dându-mi seama că discuția se desfășura în favoarea mea, am profitat pentru a-l întreba:

– De fapt unde vrei să ajungi, Cragin? Știi deja că nevastă-mea a văzut un lup prin împrejurimi. Mai știți că acesta a apărut noaptea trecută, apoi că a plecat de aici, a înconjurat lacul și a ucis-o pe acea fetiță înainte de a dispăre. V-am pus la dispoziție toate informațiile pe care le deținem. Bineînțeles numai dacă nu mă bănuieți de a fi eu însumi un soi de monstru. S-ar putea ca teoria științifică a poliției să arate că m-am transformat în lup pentru a-mi îngrozi soția și pentru a asasina pe cineva la adăpostul nopții.

Simțeam că eram pe punctul de a-l da gata.

– Nu prea sunt obișnuit cu modalitatea de gândire a unor oameni care au trăit numai în pădure, am zis eu. – Știu desigur că unii metiși din această regiune cred în spirite, în omeni-lupi și în demoni, dar nu m-aș fi gândit că un reprezentant al poliției canadiene ar putea crede în

astfel de superstiții.

– Dar domnule Colby, eu...

Am deschis ușa și i-am arătat drumul zâmbind amabil.

– Vă sfătuiesc mai degrabă să luați urmele lupului.

Acceptă sfatul fără să zică nimic și plecă.

Scăldat în sudoare, m-am lăsat să cad pe un scaun chiar în clipa când Violet intra pe ușă.

Pentru prima dată acționasem în mod rațional. Cu siguranță că atacul meu direct spulberase toate bănuielele lui Cragin. Gădilându-i amorul propriu l-am făcut să-și piardă credința în zvonurile ce circulau pe seama omului-lup. M-am decis să acționez în același fel și cu Violet. l-am descris, ca din întâmplare, detaliile conversației noastre. Mă ascultă în tăcere.

– Și acum, draga mea, cunoști adevărul-adevărat, i-am zis în chip de concluzie. Lupul există în realitate, dar e un simplu lup. Credeai că era cu totul altceva pentru că dăduse dovadă de o oarecare inteligență. Doctorul Meroux mi-a spus că astfel de creaturi sunt obișnuite cu oamenii și sunt destul de viclene. Dar în momentul când a ucis, a făcut-o ca un animal. E un simplu lup și cu asta basta. Diseară îl vor vâna așa încât de acum înainte vei putea fi liniștită.

Violet mă apucă de braț.

– Vei rămâne aici, nu-i așa? mă întrebă ea.

Am ridicat din sprâncene.

– Nu. Mă voi alătura echipei de vânători. Ți-am spus doar noaptea trecută că asta era intenția mea. Era o chestiune de onoare pentru mine de a asista la uciderea lui.

– Aș prefera să rămân acasă – mi-e frică.

– N-ai decât să închizi bine ușile. Un lup nu le poate deschide.

– Dar...

– Mă duc la vânătoare. Crede-mă, vei fi mai în siguranță dacă nu voi fi acasă diseară.

Luna era pe punctul de a apare când am ajuns la Lisa.

Stătea ascunsă în umbră și în momentul când ceva îmi sări de gât, mi-am dat seama cu ușurare că era o femeie și nu un lup.

Zâmbetul ei mă liniști, iar mângăierile ei mă încălziră.

– Știam că ai să vii, zise ea. Acum suntem împreună. Oh, Charles, îmi e atât de frică.

– Ți-e frică?

– Da. Nu știi? Tipul ăla, Cragin, de la poliția călare, a vorbit. A venit să mă vadă astăzi și m-a întrebat dacă știu ceva despre vreun lup. La crâsmă. Léon a sporovăit de parcă ar fi fost o muiere bătrână despre modul în care îmi place să mă plimb noaptea. A răspândit și știri despre așa-ziii oameni-lupi.

– Nu ai de ce să-ți faci griji din pricina asta, i-am zis pentru a o liniști.

l-am repetat, pe scurt, conversația pe care am avut-o cu Cragin.

– Dar îl vor vâna la noapte, insistă Lisa. Léon și-a închis localul îndată ce s-a lăsat amurgul pentru a da ocol lacului. Vor pleca de la cabana lui Pierre și vor încerca să ia urma lupului.

– Și de ce te deranjează acest lucru? am replicat, surâzând. Nu va fi nici un lup pentru că noi doi suntem împreună în această seară.

– Ai dreptate, răspunse Lisa. Sunt în siguranță atâta timp cât rămân cu tine.

Cu un gest îmi arătă țărul abrupt ce se vedea dincolo de arbori.

– Să mergem să ne așezăm undeva pe acolo pentru a sta de vorbă, zise ea. Taverna e închisă dar am trecut pe acolo mai devreme și am cumpărat niște vin. Ți place vinul, nu-i așa, Charles?

Îmi dădu ulciorul și ne-am întins pe iarbă.

Vinul era dulce dar tare. Și cum deja luna apăruse la est, m-am pus pe băut.

Brusc mă apucă de braț.

– Ascultă!

De foarte departe, de cealaltă parte a lacului, se auzea un zgomot. Era un amestec de voci omenești și lătrături ascuțite și monotone.

– Vânătoarea a început – și au și câini.

Lisa avu o tresărire de groază. Am tras o dușcă bună apoi am atras-o mai aproape de mine.

– N-ai de ce să-ți faci probleme, am consolă-o. Cu toate acestea, privind cerul, am început să simt cum creștea în mine o senzație de frică – direct proporțional cu intensitatea strigătelor pe care le auzeam venind din partea opusă a lacului.

Erau pe punctul de a vâna un om-lup – și ea era în brațele mele.

Mândrul profil păgân al Lisei se detașa clar pe suprafața palidă și pe jumătate măcinată a lunii. Față în față, luna și tânăra femeie se priveau reciproc. Iar eu, le contemplam pe amândouă.

Căci pe măsură ce luna se mărea, în corpul blestemat al omului-lup se producea o reacție.

– Lisa, am șoptit eu, te simți bine?

– Bineînțeles, Charles. Ia și bea mai departe!

– Nu, nu în astă seară. Mă simt foarte bine. Acum sunt cu tine.

Începu să râdă și mă îmbrățișă. Am băut pentru a-mi îneca groaza pe care nu reușeam s-o alung.

– N-ai s-o mai chinuiești pe Violet? Vei înceta să mai bântui noaptea pe lângă cabană?

– Da, fără nici o îndoială.

Ridică ulciorul până la buzele mele.

– Vei avea răbdare? Ai să aștepti până când voi pune la punct un alt plan?

– Tot ce ai să vrei tu, dragostea mea.

Am privit-o.

– Ar putea să dureze o bună bucată de vreme. E posibil să nu ne mai putem întâlni atât de curând. S-ar putea să nu fie altă soluție decât divorțul. Violet are niște principii foarte stricte în această privință și cu siguranță se va împotrivi. Procedura legală va putea dura câțiva ani, și nu voi fi liber decât atunci! Ai putea să suporti și să aștepti până atunci?

– Divorțul? Ani de zile?

– Trebuie să-mi promiți că aștepti și să nu-i faci nici un rău lui Violet sau altcuiva? În caz contrar, nu vom putea să mai rămânem împreună.

Încercă să mă înfrunte – obrazul îi era în umbră. Apoi se aplecă spre mine și buzele ei le căutără pe ale mele.

– Foarte bine, Charles, dacă aceasta e singura soluție, atunci am să aștept. Pot să aștept.

Am băut din nou. În jurul meu totul era normal dar brusc am început să văd ca prin ceață. Schelălăitul câinilor care-mi răsuna în urechi se estompa cu fiecare minut. Într-o clipă figura Lisei îmi apără distinct, în clipa următoare dispăru.

De vină era vinul dar nu m-am neliștit. Aveam cuvântul Lisei, și aveam și buzele ei. Nu mai puteam suporta această tensiune. Aceste ultime zile fuseseră un coșmar continuu pentru mine.

Am sorbit cu nesaț și din vin și din buze. Puțin mai târziu am adormit.

– Trezește-te!

Vocea îmi suna cu insistență în urechi. Cineva îmi dădu o scatoalcă.

– Colby, trezește-te! Grăbește-te!

Am deschis ochii. Luna era sus pe cer și razele ei alburii cădeau din plin pe fața ce era aplecată peste a mea.

Era fața doctorului Meroux.

– Am adormit, am murmurat, unde-i Lisa?

– Lisa? În afară de tine nu-i nimeni pe aici! Scoală-te, bătrâne, și vino cu mine.

M-am ridicat, am făcut câțiva pași clatinându-mă, apoi mi-am regăsit echilibrul.

– Te simți bine?

– Da, doctore. Dar de ce mă-ntrebi?

– Nu știu dacă...

În voce i se simțea o nuanță de indecizie dar și o oarecare milă. Mai mult aceasta din urmă îmi reținu atenția. M-am dezmeticit ca prin farmec și am strigat:

– Spune-mi, doctore. Ce s-a întâmplat?

– E vorba de soția dumitale, zise el domol. În această seară lupul a venit la cabana ta în timp ce erai plecat. Treceam din întâmplare pe acoloși am intrat să văd dacă totul era în regulă. În momentul când am ajuns, lupul deja plecase. Dar...

– Ce?

– Lupul a sfâșiat beregata lui Violet!

Am rupt-o la fugă în ciuda întunerului. O păclă neagră – datorată nopții cât și spaimei noastre – ne înconjura.

Lisa mă mințise. Îmi oferise vin și așteptase ca să adorm pentru a-și duce planul la bun sfârșit.

Nu puteam să mă mai gândesc la altceva.

Am ajuns la cabană. Doctorul Meroux ingenunchie lângă patul pe care era întinsă Violet. Aceasta se întoarse spre mine și-mi surâse slab.

– Mai trăiește încă? am bâiguit eu.

– Da. Beregata i-a fost sfâșiată dar am ajuns exact la țanc pentru a opri hemoragia. Nu era prea puternică, dar ea era extrem de îngrozită. Las-o să se odihnească până mâine.

Am ingenunchieat lângă soția mea și mi-am lipit buzele de obrazul ei, puțin mai sus de gâtul bandajat.

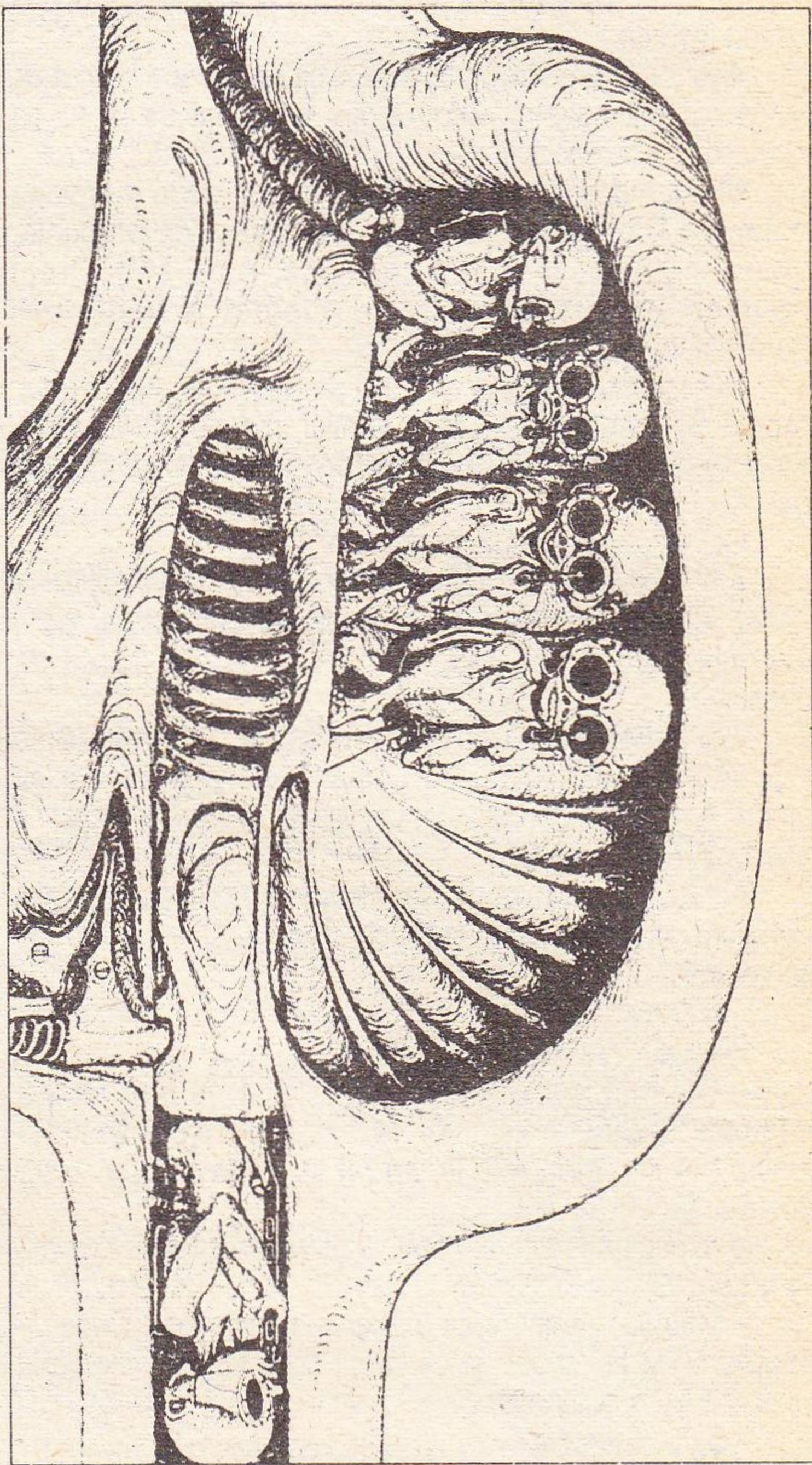
– Ți mulțumesc, Dumnezeuule! am murmurat.

– Nu-i pune nici un fel de întrebări, mă sfătuia Meroux. Și acum las-o să doarmă. În mod evident, am ajuns imediat după ce a avut loc atacul. Lupul trebuie că a pătruns printr-o fereastră. Remarci că geamul este spart. Tocmai când mă apropiam, a ieșit în grabă și a dispărut cu toată viteza, dar a lăsat urme peste tot.

Am ieșit împreună din cabană. Era clar că doctorul avea dreptate.

– Vânătorii vor fi în curând aici. Îmi zise e, cred că acum vor putea să-și ia urma cu destulă ușurință.

Am aprobat din cap.

Dintr-odată am auzit lătrături ce veneau din pădure. Vocile frenetice ale oamenilor se amestecau cu urletele turbate ale câinilor. Doctorul Meroux își răsuci mustața și se întoarse spre mine.

– Trebuie că l-au găsit! strigă el. Ascultă!

Auzeam țipete, murmure și tropăituri printre tufișuri. Un strigăt ascuțit. Și apoi...

O serie de focuri de armă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! L-au ucis! exclamă doctorul.

Lătraturile câinilor se auzeau acum mai aproape. Se auzeau cum se rup crengi din desiș. Vocile se distingeau din ce în ce mai clar.

Și, în sfârșit, în luminișul ce se găsea chiar în fața cabanei își făcu apariția, târându-se, lupul. Marea fiară cenușie respira greoi era epuizată. Își târa corpul fără vlagă printre arbori lăsând în urma ei o dâră neagră de sânge. Se îndrepta drept spre noi, cu capul atârând într-o parte, cu colții strălucind în lumina lunii.

Meroux scoase din buzunar un revolver și-l armă. L-am prins de mână.

– Nu, am murmurat eu. Nu!

M-am îndreptat spre lup. Ochii noștri se întâlniră dar nu mă recunoscu. În aspectul lor sticlos se citea moartea.

– Lisa! am șoptit. Nu puteai să mai aștepti câta timp?

Doctorul nu-mi auzi cuvintele, dar lupul le sesiză. Își ridică brusc capul și pentru un moment un sunet înăbușit îi ieși din gâtulejul acoperit cu blană.

Apoi lupul muri.
L-am văzut. Era așa de simplu. Labele îi înțepeniră, capul îi căzu și el rămase întins cu fața la pământ.

Am putut să îndur spectacolul acestei agonii. Dar ceea ce a urmat, nu mai era chiar așa ușor de îndurat.

Căci Lisa era cea care murea.

Când am fost martorul metamorfozei femeii în lup, am cronometrat cu sânge rece. Acum când urmăream transformarea lupului în femeie nu puteam decât să tremur de groază.

Corpul se întindea și se contorsiona. Urechile i se adânceau în craniu în timp ce membrele i se lungeau, lăsând să apară un corp alb.

Lângă mine, doctorul Meroux scoase o exclamație, dar n-am auzit ce zicea. Eram fascinat de spectacol. Silueta lupului dispărea pentru a lăsa să apară frumusețea goală a Lisei, ca o floare ce se deschidea – spălăcitul crin alb al morții.

Ea zăcea acolo, moartă, sub clar de lună. Am început să plâng cu sughituri în timp ce mă întorceam ca să plec.

– Nu, acest lucru nu-i posibil!

Vocea aspră a doctorului mă trezi la realitate. Paralizat de uimire, îmi arăta cu degetul forma albă ce zăcea la picioarele noastre.

Am privit și eu și am văzut o altă metamorfoză!

Nu pot să încerc s-o descriu. De-abia acum mi-aduc aminte că Lisa nu mi-a povestit niciodată cum și când a devenit ea victimă a licantropiei. Rețineam doar faptul că hrana omului-lup e cea care-i asigură o tinerețe eternă.

Pentru că femeia îmbătrânea sub ochii noștri.

Fusese groaznic să urmărești transformarea lupului în femeie. Dar și mai oribilă a fost această oroare finală. Tânăra față atât de fermecătoare devenea o vrăjitoare cu trăsături grosolane.

La rândul ei, vrăjitoarea deveni ceva și mai teribil.

În cele din urmă, o formă umană, de o vârstă incredibilă, zăcea fără viață pe pământ. O formă zbârcită și descărnată privea luna cu o strâmbătură de mumie.

Lisa și-a recăpătat în sfârșit veritabila ei înfățișare.

Apoi totul s-a petrecut extrem de rapid. Sosiră și oamenii cu câinii. Doctorul Meroux se aplecă asupra lucrului care fusese femeie și lup, și care acum nu mai era nici una, nici alta. Mi-am pierdut cunoștința.

Când m-am trezit, a doua zi după-amiază, doctorul Meroux pansa rana lui Violet. Aceasta se simțea suficient de bine pentru a se ridica, și ea îmi aduse un pic de ciorbă. Am adormit din nou.

Meroux reveni a doua zi. Am putut să mă ridic în pat pentru a-i pune câteva întrebări. Ceea ce mi-a povestit, m-a liniștit.

Era evident că doctorul Meroux acționase singur. El confirmase istoria cu omul-lup, dar menționase că nu putea identifica acea creatură. Afacerea a fost mușamlizată cu ajutorul lui Cragin. La urma urmei nu mai avea nici un rost să se continue cercetările. În interesul tuturor era mai bine ca uitarea să se așternă peste aceste întâmplări.

Violet se vindecase pe deplin.

Noaptea trecută i-am făcut o confesiune completă.

Ea se mulțumi să suradă.

Poate că după ce se va mai odihni o bucată de vreme, se va întoarce în oraș și va intenta acțiunea de divorț. Nu știu. Nu m-a iertat dar nici n-a comentat nimic pe această temă. Părea agitată și neliniștită.

Astăzi a ieșit să se plimbe.

Am stat în casă toată după-amiaza pentru a bate la mașină această povestire. O aștept să vină dintr-o clipă în alta pentru că soarele a apus deja. Numai dacă nu cumva a șters-o la oraș fără să sufle nimănui vreo vorbă. Și totuși nu putea face o călătorie prea lungă cu rana și necicatrizată complet.

Deasupra lacului a apărut luna dar nu vreau s-o privesc. Nu vreau să păstrez vreo amintire a ceea ce s-a întâmplat. Sper să termin complet cu această afacere scriind această povestire.

Poate îmi voi găsi liniștea pe viitor. De acum înainte știu că Violet mă va ură, dar va obține divorțul și eu îmi voi continua viața.

Da. Părea să mă urască. Pentru că i-am trimis un om-lup ca să o ucidă.

Am început să bat câmpii. Nu trebuie să mă mai gândesc la această problemă. Nu. Și totuși trebuie să mă concentrez. Nu vreau încă să mă opresc din scris, pentru că, în acest caz, voi fi obligat să rămân aici, inactiv și singur, în timp ce noaptea coboară ca un negru lîntoliu asupra pământului mort.

Da, va trebui să rămân aici, trădând și ascultând liniștea. Va trebui să observ luna ce apărea deasupra lacului, și să aștept întoarcerea lui Violet. Mă întreb unde poate fi ea acum? Cu acea rană la gât nu trebuia să fi ieșit la plimbare.

Acea rană la gât, acolo unde a mușcat-o Lisa.

Asupra acestei chestiuni, e ceva de care încerc să-mi aduc aminte. Gândurile îmi sunt confuze, dar mă neliniștește un detaliu referitor la rana ei. E ceva în legătură cu frica mea de lună și cu faptul că eram singur în cabană.

Despre ce dracu' e vorba?

Știu!

Da, îmi aduc aminte.

Și mă rog pentru ca Violet să fi dispărut, pentru ca ea să nu se mai întoarcă niciodată. Astăzi ea era agitată și a plecat singură în pădure. Știu pentru ce a plecat.

Din cauza rănii, ea „lucrează”.

Îmi aduc aminte ce mi-a spus Lisa atunci când discutam despre moartea micuței Yvonne. Ea îi mulțumise lui Dumnezeu, pentru că dacă Yvonne ar fi supraviețuit mușcăturii ei, ar fi devenit și ea un...

Violet a fost mușcată și nu a murit. Acum rana „lucrează”. Și luna este sus pe cer, deasupra lacului. Violet fugind prin pădure este un...

Acolo! Afară, îl văd prin fereastră! Pot să văd lucrul!

Se îndreaptă spre cabană în timp ce eu scriu. Lumina lunii strălucește pe blana lucitoare, pe botul negru și pe colții ascuțiți.

Violet mă urăște.

Violet se întoarce. Dar nu ca o femeie.

Să vedem! Oare am închis ușa? Da.

Ei bine! Ea nu poate intra. O aud cum zgâraie ușa pe dinafară, îmi voi petrece noaptea aici. Dimineața ea va pleca. Apoi când va reveni din nou, voi face ca să fie ucisă.

Da, voi aștepta.

Dar ascultați-i urletele! Mă calcă pe nervi. Știe că sunt aici, în interior. Aude zgomotul mașinii de scris. Știe. Și dacă ar putea ajunge până la mine...

Dar nu poate. Aici sunt în siguranță.

Ce o fi punând la cale? Nu mai e lângă ușă. Aud zgomotul făcut de labele ei, încoace și încolo, sub fereastră.

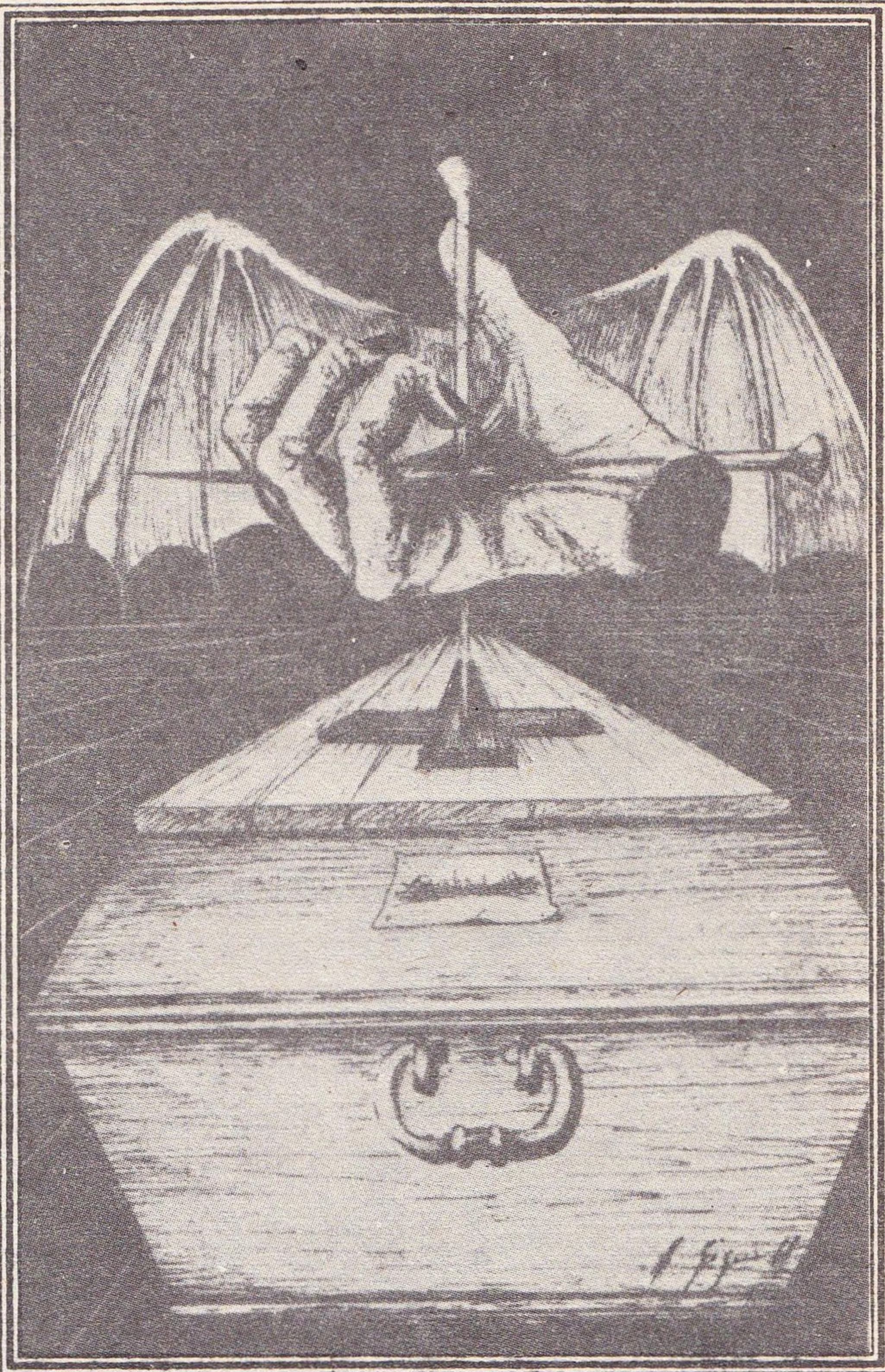
Fereastră!

Geamul se făcuse cioburi atunci când a venit Lisa în acea noapte. Și nu a fost înlocuit...

Urlă! Va sări înăuntru. Da!

Acum îl văd... corpul unui lup ce sare se detașează în lumina lunii.

Violet...nu...Vio...

Povestirea a fost ilustrată cu
reproduceri după
HR GIGER

Concursul săptămânii

1. Enumerați cel puțin zece autori români debutați de JSF care au confirmat ulterior prin premiile acordate la diferite concursuri. Cine din autorii generației '90 deține, în materie de premii, supremația? Alcătuiți un top în ordinea preferințelor dumneavoastră.
2. Care sunt cele patru premii pe care le-a primit JSF până în prezent?
3. Enumerați toate numerele speciale și integrale realizate de noi. Alcătuiți un top al acestora.

Răspunsurile sunt așteptate până la data de 21 iulie ac. În nr. viitor vom publica lista celor care au răspuns corect la primele două seturi de întrebări. Atenție! Premiile vor fi consistente.

Traducere de

Florin Mircea TUDOR

